

ଆଗୁରୁସନ କାହାଣୀ

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଆଶ୍ଚର୍ୟନ୍ କାହାଣୀ

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଡକ୍ଟର ସୁନନ୍ଦା ମିଶ୍ର

ସୁନନ୍ଦା ପ୍ରକାଶନ

ଆଲାମଗାନ୍ଧ ଡକ୍ଟାର, କଟକ

ସୂଚୀ

ଧଳା ସାପ	୧
ସଞ୍ଜ ଯାଏ	୧୫
ଅଜ୍ଞବ ରାୟକ	୨୭
ଦୁଇ ଭାଇ	୩୮

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୯୨

ଦ୍ୱିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ ୧୯୯୫

ତୃତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ ୧୯୯୭

ପ୍ରକାଶକ

ସୁନନ୍ଦା ପ୍ରକାଶନ

ଆଳାମତୀୟ ବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ମୁଦ୍ରଣ

ରେନ୍‌ବୋ ଅପ୍‌ସେଟ୍ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଲିମିଟେଡ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପରିବେଶକ

ବିଦ୍ୟାପୁରୀ, ବାଲୁବଜାର, କଟକ

ମୂଲ୍ୟ: ୧୫.୦୦

ଧଳା ସାପ

ପ୍ରାନ୍ତସ ଦେଶରେ ଜଣେ ରଜା ଥିଲେ । ସେ ନିଜ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ସୁଖରେ ରଖୁଥିଲେ । ସେଇ ରଜାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ବିଶେଷ ଗୁଣ ଥିଲା ଯେ, ସେ ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, କୀଟପତଙ୍ଗଙ୍କ ଭାଷା ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁଥିଲେ । ଏଇ ଗୁଣ ଯୋଗୁ ଦେଶ ବିଦେଶର ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ବଡ଼ ଖାତିର କରୁଥିଲେ ।

ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ଅନେକ ଚାକର ଥିଲେ; ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ‘ଜନ୍’ ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଚାକରକୁ ରଜା ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ଦି’ପହରେ ଖାଇସାରି ରଜା ଗୋଟିଏ କୋଠରିରେ ବସୁଥିଲେ । ସେତିକିବେଳେ ଜନ୍ ରୋଷାଇଶାଳରୁ ଗୋଟାଏ ଢାଙ୍କୁଣିଘୋଡ଼ା ଥାଳିଆ ଆଣି ରଜାଙ୍କ ସାମନାରେ ଥୋଇ ଦେଉଥିଲା । ରଜା କବାଟ କିଲି ସେଇ ଥାଳିରେ ଥିବା ଜିନିଷ ଖାଇ ଦେଉଥିଲେ । ସେ ଥାଳିରେ କ’ଣ ଆସୁଥିଲା ଏକଥା ରଜା ଆଉ ତାଙ୍କ ବଡ଼ ରୋଷେୟା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନ ଥିଲେ ।

କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଯିବା ପରେ ଦିନେ ସେ ଆଳିରେ କ'ଣ ଅଛି ଜାଣିବା ସକାଶେ ଜନର ମନ ଛଟପଟ ହେଲା । ସେଦିନ ସେ ରୋଷେଇଶାଳରୁ ଘୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଆଳିଟା ଆଣିବା ସମୟରେ, ମଝିବାଟରେ ଗୋଟିଏ ଖମ୍ବ ଆଡୁଆଳରେ ଲୁଚି, ଘୋଡ଼ଣିଟା ଟେକି ଦେଖିଲା ଯେ ଆଳି ଉପରେ ଧଳା ରଜାର ଗୋଟାଏ ସାପ ଭଜା ହୋଇ ରହିଛି । ଜନ୍ ଜାଣିଥିଲା ଯେ, ରଜା ପ୍ରତିଦିନ ସେଇଟି ଖାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ଦ୍ଵିଧା ନ କରି, ସେ ସେଇ ସାପରୁ ଖଣ୍ଡେ ଭାଙ୍ଗି ନିଜ ପାଟିରେ ପକାଇ

ଦେଲା । ଜିନିଷଟା ବିଶେଷ ସ୍ବାଦୁ ନୁହେଁ, ଯାତ୍ର ସେଇଟିକୁ ଖାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜନ୍ ତା ଚାରିପଟେ ନାନା ପ୍ରକାର କଥା ଶୁଣିପାରିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ଜନ୍ କିଛି ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଭୁଲ ଶୁଣୁଟି ବିଚାରି ଥାଳିଟା ପୂର୍ବ ପରି ଘୋଡ଼ାଇ ରଜାଙ୍କ ଆଗରେ ଥୋଇ ଦେଇ ଆସିଲା । ନିଜ କୋଠାରେ ପଶି ଜନ୍ ଶେଯ ଉପରେ ବସି, ଏପରି ସମୟରେ ଶୁଣିଲା ତା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କିଏ କହୁଛି—“ଆଉରି କିଛି ନଡ଼ା ଦରକାର ।” ଏ କଥାର ଜବାବରେ ଆଉ ଜଣେ କହିଲା—“ନଡ଼ା ତ ଏଠି ଆଉ ନାହିଁ, କାଲି ମୁଁ ବିଲରୁ ନଡ଼ା ଆଣି ଦେବି ।” କାବା ହେଇ ଜନ୍

ଉପରକୁ ଅନାଇ ଦେଖିଲା ଯେ, ଦୁଇଟି ଘରଟିଆ ବସା ବାନ୍ଧିବା ଲାଗି ନିଜ ଭିତରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ସେଠୁ ସେ ବୁଝିଲା ଯେ, ଏଇ ଧଳା ସାପ ଖାଉଥିବା ଯୋଗୁ ରଜା ପଶୁପକ୍ଷୀ ଭାଷା ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଜାଣିପାରି ସେ ମନେ ମନେ ବଡ଼ ଖୁସି ହେଇଗଲା ।

ରାଜାଝିଅଙ୍କର ଖୁବ୍ ଦାମିକା ହୀରାଲଗା ଗୋଟାଏ ମୁଦି ଥିଲା । ହଠାତ୍ ଦିନେ ସେ ମୁଦିଟି ହଜିଗଲା । ଚାରିପଟ ଯେତେ ଖୋଜିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ମୁଦିଟି ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଜନ୍ ରାଜପ୍ରାସାଦ ଭିତରେ ସବୁଠି ଯା ଆସ କରୁଥିବା ଯୋଗୁଁ ସମସ୍ତେ ତାକୁ ହିଁ ସନ୍ଦେହ କଲେ । ଜନ୍‌କୁ ଡକାଇ ରଜା କହିଲେ—“ମୁଁ ତୁମକୁ ତିନି ଦିନ ସମୟ ଦେଲି । ଏହା ଭିତରେ ମୁଦିଟି ଖୋଜି ନ ଆଣିଲେ ତୁମକୁ ପାଶା ଦିଆଯିବ ।”

ଜନ୍ ବାସ୍ତବିକ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ । ତେଣୁ ଏକଥା ଶୁଣି ତା ମନଟା ବଡ଼ ଖରାପ ହେଇଗଲା । ସେଦିନ ସଞ୍ଜବେଳେ ସେ ଏକୁଟିଆ ରାଜପ୍ରାସାଦର ପୋଖରୀ କୂଳରେ ବସି ନିଜ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କଥା ଭାବୁଛି, ଏପରି ସମୟରେ ଶୁଣିଲା ରାଜପ୍ରାସାଦର ଗୋଟାଏ ହଂସ ଆଉ ଗୋଟାଏ ହଂସକୁ କହୁଛି—“ମୁଁ ବଡ଼ ହଇରାଣରେ ପଡ଼ିଛି ।” ଆଉ ହଂସ କାରଣ ପଚାରିବାରୁ ପ୍ରଥମ ହଂସଟି କହିଲା—“ରଜାଝିଅ ପୋଖରୀ କୂଳରେ କାଲି ବୁଲୁଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ମୁଦିଟାଏ ଖସି ପଡ଼ିଥିଲା । ମୁଁ ସେଇଟାକୁ ପୋକ ଭାବି ଗିଳି ଦେଇଥିଲି । ଏଯାଏଁ ସେଇଟା ମୋ ଡଣ୍ଡିରେ ଅଟକି ରହିଥିବା ଯୋଗୁ ମତେ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ହେଉଛି ।” ଏକଥା ଶୁଣିବାମାତ୍ରେ ଜନ୍ କୁଦାଟାଏ ମାରି ହଂସଟାକୁ ଧରି ରଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣି କହିଲା—“ମଣିମା, ମୁଁ ଭାବୁଛି ନିଶ୍ଚୟ ଏଇ ହଂସ ପେଟରେ ମୁଦିଟା

ରହିଛି ।” ଜନ୍ମର କଥା ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ରଜା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହଂସଟାକୁ ମାରିବା ଲାଗି ହୁକୁମ ଦେଲେ । ସତକୁସତ ସେଇ ହଂସର ଡକ୍ତି ଭିତରୁ ସେଇ ମୁଦିଟି ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ।

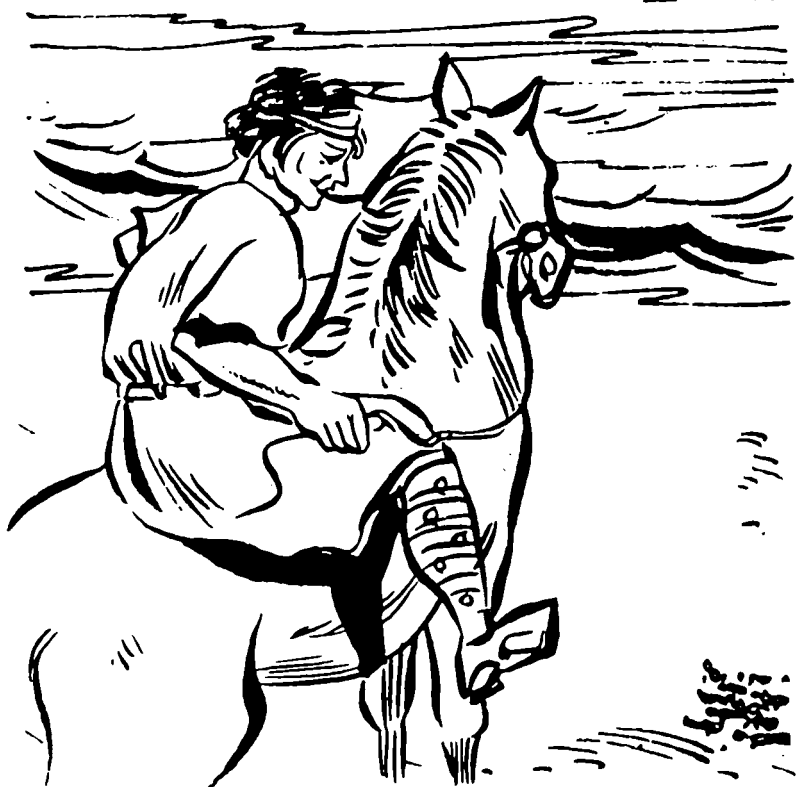
ଏକଥା ଦେଖି ରଜା ଜନ୍ମକୁ ଡାକି କହିଲେ—“ତୁମକୁ ମୁଁ ବୃଥାରେ ସନ୍ଦେହ କରିଥିବା ଯୋଗୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ । ଏବେ ତୁମେ କି ପୁରସ୍କାର ମାଗୁଛ ମାଗ ।”

ଜନ୍ମ କହିଲା—“ମହାରାଜ, ମତେ ଗୋଟାଏ ଘୋଡ଼ା ଓ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମୁଁ ବିଦେଶ ବୁଲି ଯାଆନ୍ତି ।”

ସେଠୁ ରଜା ତାକୁ ଗୋଟାଏ ଭଲ ଘୋଡ଼ା ଆଉ ହଜାରେ ସୁନାମୋହର ଦେଲେ । ସେତକ ଧରି ଜନ୍ ରଜାକୁ ନମସ୍କାର କରି ଦେଶ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରିଲା ।

ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଜନ୍ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି, ହଠାତ୍ ଶୁଣି ପାରିଲା ତା'ର ପାଦ ପାଖରୁ କେଉଁମାନେ ବଡ଼ କ୍ଷୀଣ ସ୍ଵରରେ ଡାକ ପକାଉଛନ୍ତି—“ରକ୍ଷା କର, ରକ୍ଷା କର, ଆମେ ଏଇକ୍ଷଣି ମରିଯିବୁ ।” ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଇ ତଳକୁ ଅନାଇ ଜନ୍ ଦେଖିଲା ଯେ ଦୁଇ ହାତ ଆଗରେ ଗୋଟାଏ ପିଣ୍ଡୁଡ଼ି ବସା, ଆଉ ସେଠି ଅସୁମାରୀ ପିଣ୍ଡୁଡ଼ି ଭୟରେ ଏପଟସେପଟ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବିକଳ ଦେଖି ଜନ୍ ଘୋଡ଼ାକୁ ପଛାଇଆଣି ଅନ୍ୟ

ବାଟେ ବୁଲି ଚାଲିଗଲା । ଗଲାବେଳେ ସେ ଶୁଣିପାରିଲା ପିମ୍ପୁଡ଼ିମାନେ ତାକୁ କହୁଛନ୍ତି—“ତୁମେ ବଡ଼ ଭଲ ଲୋକ । କେବେ ଦରକାର ହେଲେ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇବ । ଆମେ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବୁ ।”

କିଛି ସମୟ ପରେ ଜନ୍ ଗୋଟାଏ ନଈକୂଳ ଦେଇ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଶୁଣିଲା ଗୋଟାଏ ଗାତ ଭିତରୁ କିଏ ପାଟି କରୁଛି—“ମୁଁ ମରିଗଲି, ମୁଁ ମରିଗଲି, ମତେ ରକ୍ଷା କର ।” ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସେଇ ଗାତ ପାଖକୁ ଯାଇ ଜନ୍ ଦେଖିଲା ଯେ, ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ମାଛ ସେଇ ଗାତ ଭିତରେ ପଡ଼ି ଛଟପଟ ହେଉଛି । ତା’ର ବିକଳ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ଜନ୍ ତାକୁ ଟେକିଆଣି ପାଣିରେ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ନଈରେ ପଡ଼ି ମାଛଟା ଜନକୁ କହିଲା—“ତୁମେ ବଡ଼ ଦୟାଳୁ ଲୋକ । କେବେ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ମତେ ମନେ ପକାଇବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।”

ଆଉ ଥୋଡ଼ାଏ ବାଟ ଯିବା ପରେ ଜନ୍ ଶୁଣିଲା ତା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଦୁଇଜଣ ବଡ଼ କାତର ସ୍ଵରରେ କହୁଛନ୍ତି—“ହାୟ ! ହାୟ ! ଆମ ପିଲାଗୁଡ଼ିକ ଏହିକ୍ଷଣି ମରିଯିବେ ।” ଉପରକୁ ଅନାଇ ଜନ୍ ଦେଖିଲା ଦିଓଟି କୁଆ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି । ତା’ପରେ ସେ ଦେଖିଲା ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ସାପ ଗଛ ଉପରେ ଥିବା କୁଆ ବସାରୁ ଅଣ୍ଟାତକ ଖାଇଦବା ଲାଗି ଗଛ ଉପରକୁ ଉଠୁଛି । ଏକଥା ଦେଖି ଜନ୍ ଖଣ୍ଡାଟା କାଢ଼ି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାପଟାକୁ ଦୁଇଗଡ଼ କରିଦେଲା । ଏକଥା ଦେଖି କୁଆ ଦିଓଟି କହିଲେ—“ତୁମେ ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଜୀବନ ରଖୁ । କେବେ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇବ । ଆମେ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବୁ ।”

ପରଦିନ ଜନ୍ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସହର ଭିତରେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭ, ଆଉ ସେଇ ସ୍ତମ୍ଭରୁ ଅନେକ ମଣିଷଙ୍କ କଟା ମୁଣ୍ଡ ଝୁଲୁଛି । ଏହା ଦେଖି ଘଟଣା କ’ଣ ପଚାରିବାରୁ ଜଣେ ଦୋକାନୀ ତାକୁ କହିଲା—“ଆମ ରଜାଙ୍କର ଝିଅ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦରୀ, ମାତ୍ର ଅତି ନିଷ୍ଠୁର । ତାଙ୍କ ରୂପ

ଯୋଗୁଁ ବହୁ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ବିଭାହେବା ଲାଗି ଆସନ୍ତି । ମାତ୍ର ରଜାଝିଅ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଯେଉଁ ଲୋକ ସେ ବରାଦ କରିବା ତିନିଗୋଟି କାମ କରିଦେଇପାରିବ ତାକୁ ସେ ବିଭାହେବେ । ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ସେ କାମ କରି ନ ପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ କଟା ହୋଇ ଏଇ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଟଙ୍ଗାଯିବ ।”

ଏକଥା ଶୁଣି ଜନ୍ ନିଜେ ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ବୋଲି ବିଚାରି ରଜାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ପ୍ରଥମେ ରଜା ତା କଥାରେ ରାଜି ନ ହେଇ କହିଲେ—“ତୁମ ଆଗରୁ କେତେ ଯୁବକ ଆସି ବୃଥାରେ ହାଣ ଖାଇଛନ୍ତି । ମୋ ଝିଅ ବରାଦ କରିବା କାମଗୁଡ଼ାକ ବଡ଼ କଠିନ । ତୁମେ ମିଛରେ କାହିଁକି ହାଣ ଖାଇବ ! ଯାଅ, ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଯାଅ ।” ମାତ୍ର ଜନ୍ ନିତାନ୍ତ ଜିଦ୍ କରିବାରୁ ରଜା ଜଣେ ଚାକର ସାଙ୍ଗରେ ତାକୁ ନିଜ ଝିଅ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେଲେ ।

ରଜାଝିଅଙ୍କ ମହଲରେ ପହଞ୍ଚି ପ୍ରଥମେ ଜନ୍ମକୁ ବହୁତ ଭଲ ଜିନିଷ ଖାଇବାକୁ ଦିଆଗଲା । ସଞ୍ଜ ହବା ମାତ୍ରେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ଚାକର ଆସି ଜନ୍ମକୁ ଗୋଟାଏ କୋଠରିକୁ ନେଇଗଲେ । ସେଇ କୋଠରିରେ ପାଞ୍ଚ ମହଣ ସୋରିଷ ଆଉ ରାଶି ଏକାଠି ମିଶି ଗଦା ହୋଇଥିଲା । ସେଇ କୋଠରିରେ ଦୀପଟାଏ ଥୋଇଦେଇ ଚାକରମାନେ କହିଲେ—“ଏଇ ରାତିକ ଭିତରେ ତୁମକୁ ସୋରିଷ ଆଉ ରାଶିକୁ ଅଲଗା କରି ବାଛି ଦବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନ ପାରିଲେ କାଲି ସକାଳେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ କଟାଯିବ ।” ଏକଥା କହି ସେମାନେ ବାହାରୁ କବାଟରେ ତାଲା ପକାଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ଏପରି ଅସମ୍ଭବ କାମ କିପରି କରିବ ବୋଲି ଜନ୍ ଭାବୁଚି, ଏପରି ସମୟରେ ପିମ୍ପୁଡ଼ିମାନଙ୍କ କଥା ତା’ର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ ଶୁଣିପାରିଲା ତା ଚାରିପଟରୁ ପିମ୍ପୁଡ଼ିମାନେ କହୁଚନ୍ତି—“ଆମେ ଆସିଗଲୁଣି, ଆଉ ଭୟ ନ କରି ଶୋଇପଡ଼ ।” ତା’ପରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାଛି ଅଲଗା କରିବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ପରଦିନ ସକାଳୁ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଧରି ରଜାଝିଅ କବାଟ ଫିଟାଇ କାବା ହେଇ ଦେଖିଲେ ଯେ ସୋରିଷ ଆଉ ରାଶି ବଛାବଛି ସରି ଦୁଇଟା ଅଲଗା ଅଲଗା ଗଦାରେ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଏକଥା ଦେଖି ସେ ଟିକେ ଦବିଗଲେ ।

ସେଦିନ ଜନ୍ମକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଖୁଆଇ ସଞ୍ଜବେଳେ ନଈକୂଳକୁ ନେଇଯାଇ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଚାକରମାନେ କହିଲେ—“ଏଇ ନଈରେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ହୀରାଲଗା ମୁଦି ପଡ଼ିଯାଇଛି । ଆଜି ରାତିକ ଭିତରେ ସେଇଟିକୁ କାଢ଼ି ଆଣିବାକୁ ହବ—ନ ହେଲେ କାଲି ସକାଳୁ ମୁଣ୍ଡକାଟ ।”

ଏଡ଼େ ବଡ଼ ନଈ, ତା ଭିତରୁ କେମିତି ମୁଦିଟା କାଢ଼ିବ ବୋଲି ଜନ୍ ଭାବୁଚି, ଏହି ସମୟରେ ତା’ର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ସେଇ

ମାଛଟାର କଥା । ତାକୁ ମନେ ମନେ ଭାବୁ ଭାବୁ ହଠାତ୍ ତା ପାଦ ପାଖରେ ନଈ ଭିତରୁ ମୁଣ୍ଡଟେକି ସେଇ ମାଛଟି କହିଲା—“ମତେ କାହିଁକି ଡାକିଲ, କହ ।” ଜନ୍ ତାକୁ ସବୁକଥା ଜଣାଇବାରୁ ମାଛ କହିଲା—“ଏଇ ସାମାନ୍ୟ କଥା ଲାଗି ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ହେଉଛି ଏଇ ନଈରେ ଥିବା ମାଛମାନଙ୍କ ରଜା । ତୁମେ ନିଶ୍ଚିତରେ ଏଇଠି ବସିଥାଅ । ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ମୁଁ ମୁଦିଟା ଆଣି ତୁମକୁ ଦେବି ।” ଏହା କହି ମାଛଟା ପୁଣି ନଈ ଭିତରେ ବୁଡ଼ିଗଲା । ଜନ୍ କୂଳରେ ବଡ଼ ଆଗ୍ରହରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥାଏ । ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ମାଛଟା ଗୋଟାଏ ଦାମିକା ହୀରାଲଗା ମୁଦି ମୁହଁରେ ଧରି ସେଠି ପହଞ୍ଚିଗଲା । ମୁଦିଟା ଜନ୍ ନେବା ପରେ ମାଛ କହିଲା—“ତୁମେ ଦିନେ ମତେ ମରଣ

ମୁହଁରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲ । ଆଜି ମୁଁ ତୁମର ସେଇ ରଣ ଶୁଣିଲି ।”
ଏହା କହି ସେ ପୁଣି ପାଣି ଭିତରେ ଲୁଚିଗଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଧରି ରଜାଝିଅ ନଈକୂଳକୁ ଆସିବାମାତ୍ରେ ସେମାନଙ୍କ ହାତକୁ ଜନ୍ ସେଇ ହୀରାଲଗା ମୁଦିଟା ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ସତକୁସତ ସେ ମୁଦିଟା ଆଣିପାରିଚି ଦେଖି ରଜାଝିଅ ମନେ ମନେ ଖୁବ୍ ଡରିଗଲେ । ତା’ପରେ ଜନକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଖୁଆଇ ପିଆଇ ସେ କହିଲେ—“ଦୁଇଟା କାମ କରିଦେଲା ବୋଲି ଯେ ତୁମେ ମତେ ଜିଣିଗଲା, ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ । ମୋର ଶେଷ କାମଟା ସବୁଠୁଁ କଠିନ । କୌଣସି ସାଧାରଣ ମଣିଷ ସେ କାମ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।” ଏହା କହି ସେ ଓ ତାଙ୍କ ଚାକରମାନେ ଜନକୁ ପ୍ରାସାଦ ପଛପଟେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ପାହାଡ଼ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ସେ ପାହାଡ଼ଟା ଗୋଟାଏ କାନ୍ଥ ପରି ସିଧା ଆଉ କାତ ପରି ଖସଡ଼ା । ସେଠି ପହଞ୍ଚି ରଜାଝିଅ କହିଲେ—“ଏଇ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଜଣେ ରାକ୍ଷସ ଗୋଟାଏ ନୀଳ ଗୋଲାପ ରଖି ଯାଇଛି । ଆଜି ରାତିକ ଭିତରେ ତୁମେ ମତେ ସେଇ ଗୋଲାପଟା ଆଣି ଦବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନ ହେଲେ କାଲି ସକାଳୁ ତୁମର ମୁଣ୍ଡ କାଟି ଦିଆଯିବ ।” ଏହା କହି ସେ ନିଜ ପ୍ରାସାଦକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଜନ୍ ଦେଖିଲା ମଣିଷ ତ ଛାର, ଝିଟିପିଟି ମଧ୍ୟ ସେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଚଢ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । କ’ଣ କରିବ ବୋଲି ଭାବୁ ଭାବୁ ହଠାତ୍ ତା’ର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ସେଇ କୁଆ ଦିଓଟିଙ୍କର କଥା । ସେ ମନେ ମନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକ ପକାଇଲା । ଟିକେ ପରେ ଦିଓଟିଯାକ କୁଆ ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଯାଇ କହିଲେ—“ତୁମ ଦୟାରୁ ଆମ ପିଲାମାନେ ପ୍ରାଣରେ ବଞ୍ଚିଗଲେ । ତୁମ ଲାଗି ଆମେ ସବୁକିଛି କରିବା ଲାଗି ତିଆର । ତୁମର କ’ଣ

ଦରକାର ଆମକୁ କହ ।” ଜନ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ରଜାଝିଅ ବରାଦ ଦେଇଥିବା କାମ କଥା କହିବାରୁ ସେ ଦୁହେଁ କହିଲେ—“ଏ ତ ଅତି ସହଜ କଥା । ଏଥି ସକାଶେ ତୁମେ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛ କାହିଁକି ? ତୁମେ ଏଇଠି ବସିଥାଅ, ଆମେ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ସେଇ ଗୋଲାପଟା ଆଣି ତୁମ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବୁ ।” ଏହା କହି ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ କୁଆ ଯୋଡ଼ିକ ଶୂନ୍ୟରେ ଉଡ଼ାଇ ଗଲେ । ଜନ୍ ସେଇଠି ସେମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥାଏ । ଦୁଇଘଣ୍ଟା ନ ପୂରୁଣୁ ସେ ଦୁହେଁ ତା ପାଖରେ ଆସି ହାଜର । ଜଣକ ଥଣ୍ଟରେ ଗୋଟାଏ

ଚମତ୍କାର ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଗୋଲାପ । ସେଇଟି ଜନ୍ ସାମନାରେ
ଥୋଇଦେଇ ଦୁହେଁ ପୁଣି ନିଜ ବସାଆଡ଼େ ଉଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ରଜାଝିଅ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ଜନ୍ ତାଙ୍କ
ହାତକୁ ଗୋଲାପଟା ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ଏଥର ଆଉ ରଜାଝିଅ ପାଟି
ଫିଟାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସର୍ତ୍ତ ମୁତାବକ ପରଦିନ ଜନ୍ ସହିତ
ତାଙ୍କର ବିଭାଘର ହୋଇଗଲା । ସେ ଦେଶର ରଜାଙ୍କର ପୁଅ ନ
ଥିଲେ । ତେଣୁ ରଜାଝିଅଙ୍କୁ ବିଭା ହେବା ପରେ ଜନ୍ ସେ ଦେଶର
ରଜା ହେଇ ସୁଖରେ ଦିନ କଟାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସଞ୍ଜ ଯାଏ

ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଗାଁ । ସେଇ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ମେରୀର ଘର । ମେରୀ ବିଧବା । ନିଜର ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଝିଅ ରୋଜିକୁ ଧରି ସେ ନିଜ କୁଡ଼ିଆଟିରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ସାଇପଡ଼ିଶାଙ୍କ ଘରେ ମୂଳ ଲାଗି ସେ ଯାହା ରୋଜଗାର କରେ ସେଥିରେ ମା ଆଉ ଝିଅ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚଳି ଯାଆନ୍ତି । ଅତି ଗରିବ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ମେରୀ ବଡ଼ ଦୟାଳୁ ଆଉ ତା'ର ହୃଦୟଟା ଖୁବ୍ ବଡ଼ । ଦୁଃଖୀ, ଭିକାରୀ, ଅତିଥି, ଅଭ୍ୟାଗତ କେହି ତା'ର ଦ୍ଵାରକୁ ଆସିଲେ ସେ ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚା କରେ । ତା'ର ଏଇ ଭଦ୍ର ବ୍ୟବହାର ଆଉ ଦୟାଳୁ ସ୍ଵଭାବ ଯୋଗୁ ଗାଁ ସାରା ଲୋକ ତାକୁ ମନେ ମନେ ବଡ଼ ସ୍ନେହ ଆଉ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରନ୍ତି ।

ମେରୀର ଘର ପାଖକୁ ଗାଁର ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀ ପିଟରର ଘର । ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ କେଟି ଯେପରି ଲୋଭୀ, ସେହିପରି ଗର୍ବୀ । କୌଣସି ଗରିବ ଲୋକ ତା ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ

ନାନାପ୍ରକାର ଅପମାନ ଦେଇ ବିଦା କରେ । ତା' ଘରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଚାକର ବାକର, ଅସୁମାରୀ ଟଙ୍କା ପଇସା—ସେଥିଲାଗି ଗର୍ବରେ ତା ପାଦ ତଳେ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ଧରାକୁ ସେ ସରା ବୋଲି ବିଚାରେ ।

ଶୀତଦିନ ଝିପି ଝିପି ହେଇ ବର୍ଷା ପଡ଼ୁଛି । ଏତିକିବେଳେ ଖଣ୍ଡେ ପୁରୁଣା ଚାନ୍ଦର ଘୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ଜଣେ ବୁଢ଼ା ବାଟୋଇ ବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡେ ଠୁକୁ ଠୁକୁ କରି କେଟା ଘରେ ପହଞ୍ଚି କବାଟ ଠକ ଠକ କଲା । କବାଟ ଫିଟାଇ ବୁଢ଼ାକୁ ଦେଖି କେଟି ଘୃଣା ଆଉ ରାଗରେ ନାକ ଟେକି ପଚାରିଲା—“ତମେ କିଏ ? ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିବ ?”

ଥଜେଇ ଥଜେଇ ବୁଢ଼ାଟି କହିଲା—“ଆଲୋ ମା ! ମୁଁ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସିଛି । ଆଉ ଗାଁକୁ ଯିବି । କାଲୁଆ ପବନ ଆଉ ବର୍ଷା ମାଡ଼ରେ ମୋର ହାତ ପାଦ ପଥର ପାଲଟି ଗଲାଣି । ଟିକେ ସ୍ଥାନ ଦେଲେ ରାତିଟା ବିଶ୍ରାମ ନେଇ କାଲି ସକାଳୁ ପୁଣି ମୋ ଦାତରେ ଚାଲିବି ।” ବିଚରା ବୁଢ଼ାର କଥା ନ ସରୁଣୁ କେଟି ଖୁଙ୍କାରି ଉଠି କହିଲା—“ଆରେ ଦୁଷ୍ଟ, ଠକ, ଭିକମଗା ବୁଢ଼ା ! ମତେ ତୁ ଓଲୁ ବିଚାରିତୁ କି ? ରାତିଟା ବିଶ୍ରାମ କରିବୁ କହି ତା’ପରେ ମୋ ଘରୁ ଦାମିକା ଜିନିଷ ଚୋରି କରିବୁ, ନା ? ପଲା, ପଲା, ଶୀଘ୍ର ପଲା, ନ ହେଲେ ମୋ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ତାକି ତତେ ମାଡ଼ ଖୁଆଇବି ।” ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସଟାଏ ପକାଇ ବୁଢ଼ା ପୁଣି ବାଡ଼ି ଠୁକୁ ଠୁକୁ କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ସଞ୍ଜ ଲାଗି ଆସିଲାଣି । ରାତି ଖୁଆ ସକାଶେ ମେରୀ ପରିବା ସୁରୁଆ ରାନ୍ଧୁଛି । ଘରେ କେଇଖଣ୍ଡ ରୁଟି ରହିଛି । ସୁରୁଆଟା ରନ୍ଧା ସରିଲେ ମା’ ଝିଅ ଖାଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିବେ । ଏପରି ସମୟରେ ଦାଣ୍ଡରେ ଖଡ଼ ଖଡ଼ ଆବାଜ ଶୁଣି ମେରୀ କବାଟ ଫିଟାଇ ଦେଖିଲା ଛିଣ୍ଡା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ଚମ ଧୁତୁ ଧୁତୁ ବୁଢ଼ାଟିଏ ଛିଡ଼ା ହେଇ ଶୀତରେ ଥରୁଛି । ବୁଢ଼ାର ଦୁରବସ୍ଥା ଦେଖି ମେରୀ ବଡ଼ ନରମ ଗଳାରେ ପଚାରିଲା—“ଆପଣ କିଏ ? କ’ଣ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ?” ବୁଢ଼ା ତା ଦୁଃଖ ଜଣାଇବାରୁ ମେରୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ଭିତରକୁ ତାକି ଆଣି ପୋଛାପୋଛି ହେବା ସକାଶେ ଗୋଟାଏ ତଉଲିଆ ଏବଂ ପାଲଟିବା ଲାଗି ତା ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଗୋଟାଏ ପୋଷାକ ଦେଲା । ତା’ପରେ ରୋଷେଇ ସରିଯିବାରୁ, ନିଜ ରାତିଖୁଆ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ରୁଟି ଓ ଗିନାଏ ପରିବା ସୁରୁଆ ଆଣି କହିଲା—“ଆପଣଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବଡ଼ ଭୋକ ଲାଗୁଥିବ । ମୋ ଘରେ ଆଉ କିଛି ତ ନାହିଁ । ଏତକ ଖାଇଦେଇ ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତୁ । ମୁଁ ଶେଯ ପାରି ଦେଉଛି ।” ଏହା କହି ବଡ଼

ଯଦ୍ଦିନେ ନିଜର ଶେଯ ଆଣି ଦାଣ୍ଡ ଘରେ ବୁଢ଼ା ସକାଶେ ପାରି ଦେଲା । ବୁଢ଼ା ପଦେ ହେଲେ କିଛି ନ କହି, ଖାଇ ପିଇ ସେଇ ଶେଯ ଉପରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ମେରୀ ପଦାକୁ ଆସି ଦେଖିଲା ଯେ, ବୁଢ଼ା ନିଦରୁ ଉଠି, ଲୁଗା ପାଲଟି ବାହାରିବା ସକାଶେ ଡିଆର ହେଲାଣି । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବୁଢ଼ା ଆପଣାଛାଏଁ ମେରୀକୁ କହିଲା—“ତୁମେ ବଡ଼

ଦୟାକୁ ଓ ଭଲ ଲୋକ । ମୁଁ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛି ଯେ, ଆଜି ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ କାମରେ ହାତ ଲଗାଇବ, ସଞ୍ଜଯାଏ ତୁମେ ତହିଁରେ ଲାଗି ରହିବ ।” ମେରୀ ଏ କଲ୍ୟାଣର ମାନେ କିଛି ନ ବୁଝି ବୁଢ଼ାକୁ କହିଲା—“ଆପଣ ତ ନିଶ୍ଚେ ଏଇ ବାଟରେ ପୁଣି ଫେରିବେ । ସେତେବେଳେ ମୋ ଘରେ ପୁଣି ଥରେ ଆସି ପାଦ ପକାଇଲେ ମୁଁ ବଡ଼ ଖୁସି ହେବି ।” ଏ କଥାରେ ରାଜି ହେଇ ବୁଢ଼ା ପୁଣି ବାଡ଼ି ଠୁକୁ ଠୁକୁ କରି ତା ବାଟରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ବୁଢ଼ା ଚାଲିଯିବା ପରେ ମେରୀ ମୁଣ୍ଡରେ ପଶିଲା ବିଷମ ଦୁର୍ଭାବନା । ଘରେ ନା ଅଛି ଟଙ୍କା, ନା ଅଛି ଖାଇବା ଜିନିଷ । କ’ଣ କରିବ ବିଚାରୁ ବିଚାରୁ ହଠାତ୍ ତା’ର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ଯେ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ଥରେ ସେ ରୋଜିର ପୋଷାକ ତିଆର କରିବା ଲାଗି ଆଠଗଜ ରେଶମୀ କନା ତା’ର ସଞ୍ଚୁଥିବା ଟଙ୍କାରେ କିଣିଥିଲା । ସେ ବିଚାରିଲା ଯେ ସେଇ କନାରୁ ଚାରି ଗଜ ବିକିଦେଲେ ଦି’ ଚାରି ଦିନ ଚଳିଯିବ । ତା ଭିତରେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚେ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେବେ । ଏହିପରି ବିଚାରୀ ବାଙ୍କୁରୁ ରେଶମୀ କନାତକ କାଢ଼ି ମେରୀ ଚାରିଗଜ ମାପିବା ଲାଗି ଆରମ୍ଭ କଲା । କିନ୍ତୁ—ଏ କ’ଣ ? ସେ ଯେତେ ମାପୁଥାଏ, କନାଟା ସେତିକି ସେତିକି ବଢ଼ି ଯାଉଥାଏ । ଦଶ... ପଚାଶ...ପଚାଶ...ଶହେ...ପାଞ୍ଚଶହ... ଏହିପରି ମପା ଚାଲି ଚାଲି ଠିକ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଯିବା ମାତ୍ରେ ଶେଷ ହେଲା—ଦୁଇହଜାର ତିନିଶହ ଗଜ । ଏପରି ଆଚମ୍ବିତ ଘଟଣା ଦେଖି ମେରୀ ଆଖିରେ ଆଉ ପଲକ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ପରଦିନ ସକାଳୁ ସେ ଜଣେ ଚିହ୍ନା ଲୁଗା ବେପାରୀକୁ ଡାକି ଆଣିବାରୁ ସେ କନାତକ ନେଇ ମେରୀକୁ କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଲା । ସେଇ ଟଙ୍କାରେ ମେରୀ ନିଜ ଭଜା କୁଡ଼ିଆକୁ ନୂଆ କଲା, କିଛି ବାସନପତ୍ର କିଣିଲା, ପଲେ

ଦୁଧିଆଳୀ ଗାଈ ଆଉ ଦି' ମାଣ ଚାଷ ଚମି କିଣି ପକାଇଲା ।
ତେଣିକି ସେ ଆଉ ରୋଜି ଏକପ୍ରକାର ବେଶ୍ ସୁଖରେ ଚଳିବାକୁ
ଲାଗିଲେ ।

ମେତାର ଭାଗ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଥା କେତାର କାନରେ ବି
ଯାଇ ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରଥମେ ସେ ଶୁଣାକଥାକୁ ବିଶ୍ବାସ କରୁ ନ ଥିଲା,
ମାତ୍ର ନିଜ ଆଖିରେ ସବୁ ଦେଖି ଲୋଭ ଆଉ ହିଂସାରେ ତା ଛାତି

ଭିତରଟା ଜଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । କାଲିର ଗରିବ ବିଧବାଟା, ହଠାତ୍ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ପାଇଲା କେଉଁଠୁ—ଏଇକଥା ବିଚାରି ବିଚାରି ତା’ର ମୁଣ୍ଡ ଗରମ ହେଇଗଲା । ଶେଷକୁ ନିଜକୁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ସେ ହଠାତ୍ ଯାଇ ହାଜର ହେଲା । ବଡ଼ଲୋକର ଘରଣୀ କେଟାକୁ ତା କୁଡ଼ିଆରେ ଦେଖୁ ମେରୀ କାବା ହେଇ ତାକୁ ପାଛୋଟି ଆଣି ବସାଇଲା । ଏଣୁ ତେଣୁ ଦି ଚାରି ପଦ କଥା ପରେ କେଟା ପଚାରିଲା—“ତୁ ତ ମୋର ସାନ ଭଉଣୀ ପରି । ସତ କରି କହିଲୁ, ତୁ ଏତେ ଟଙ୍କା ପାଇଲୁ କିପରି ?” ମେରୀ ବଡ଼ ସରଳ, ସେ କୌଣସି କଥା ନ ଲୁଚାଇ ତାକୁ ସବୁ ଖୋଲିକରି କହିଦେଲା । ସେ ମନେ ମନେ କହିଲା—“ହାୟ ! ହାୟ ! ମୁଁ ହତଭାଗୀ କାହିଁକି ସେ ବୁଢ଼ାକୁ ଡଢ଼ିଦେଲି !” ତା’ପରେ ମେରୀକୁ କହିଲା—“ପୁଣି କେବେ ସେ ବୁଢ଼ା ତୋ ଘରକୁ ଆସିଲେ ମତେ ନିଶ୍ଚେ ଖବର ଦବୁ ।” ତା’ପରେ ସେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଗଲା ।

ମାସେଖଣ୍ଡେ ପର କଥା । ଦିନେ ଦି'ପହରେ ସତକୁସତ
 ସେଇ ବୁଢ଼ାଟି ପୁଣି ଆସି ମେରୀ ଘରେ ହାଜର । ବୁଢ଼ାକୁ
 ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ମେରାର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା କେଟୀ କହିଯାଇଥିବା
 କଥା । ସେ ତାକୁ ଖବର କରିବା ମାତ୍ରେ କେଟୀ ଧାଇଁଆସି ବୁଢ଼ାକୁ
 ନମସ୍କାର କରି କହିବାକୁ ଲାଗିଲା—“ସେଦିନ ମୋ ଦେହଟା ଭଲ
 ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ହଠାତ୍ ରାଗିଯାଇ ମୁଁ ତୁମକୁ ଗୁଡ଼ାଏ କଡ଼ା କଥା
 କହି ପକାଇଥିଲି । ପରଦିନ ସେଥି ସକାଶେ ମୋ ମନ ବଡ଼ କଷ୍ଟ
 ହେଲା । ତା'ପରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୋଜିଛି । ମୋର ସେଇ
 ଦୋଷ କ୍ଷମା କରି ଆମ ଘରକୁ ଆସ ।” ବୁଢ଼ା ଆପଣି ନ କରି
 କେଟୀ ସାଙ୍ଗରେ ତା ଘରକୁ ଗଲା ।

ଘରେ ପହଞ୍ଚି କେଟୀ ବୁଢ଼ା ଆଗରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର
 ଦାମିକା ଖାଇବା ଜିନିଷ ବାଢ଼ିଦେଲା । ତା'ପରେ ବୁଢ଼ା ବିଶ୍ରାମ
 କରିବ ବୋଲି ଖୁବ୍ ନରମ ଶେଯଟାଏ ବିଛାଇ ଦେଲା ।
 ଖାଇସାରି କିଛି ସମୟ ଶୋଇ ବୁଢ଼ା ପୁଣି ବାହାରିବା ଆଗରୁ
 କେଟୀ ଅଥୟ ହେଇ ଆପଣାଛାଏଁ ବୁଢ଼ାକୁ କହିଲା—“ତୁମେ
 ତ ପୁଣି ନିଜ ବାଟରେ ବାହାରିଲଣି । ଯଦି ମୋ ଉପରେ
 ଆଉ ରାଗ ନ ରଖୁ, ତେବେ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମତେ କିଛି
 ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଯାଅ ।” ତା'ର ବିକଳ ଦେଖି ବୁଢ଼ା ଟିକେ
 ହସିଦେଇ କହିଲା—“କାଲି ସକାଳୁ ଯେଉଁ କାମରେ ତୁମେ ପ୍ରଥମେ
 ହାତ ଲଗାଇବ, ସଞ୍ଜ ଯାଏ ସେଇ କାମ ତାଲୁ ରହିବ ।”
 ଏତକ କହିଦେଇ ବୁଢ଼ା ତା ବାଟରେ ଚାଲିଗଲା ।

ବୁଢ଼ା ଯିବା ପରେ କେଟୀର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ ।
 ତା ଘରେ ଥିଲା କେଇ ଗଛ ଖୁବ୍ ଦାମିକା ମଖମଲ କନା ।
 ସେ ବିଚାରିଲା ପରଦିନ ସକାଳୁ ଉଠି ଆଗ ସେଇ କନା

ମାପିବା ଲାଗି ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ମଖମଲ କନା ବିକିଲେ କେତେ ଟଙ୍କା ମିଳିବ, ସେକଥା ଭାବୁ ଭାବୁ ରାତିସାରା ତା ଆଖିକୁ ନିଦ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ନିଦରୁ ଉଠି, ମୁହଁହାତ ପୋଛି, କେଟୀ ସେଇ କନାତକ କାଢ଼ିବା ଲାଗି ଯାଇଛି, ଏତିକିବେଳେ ଗୁହାଳରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଦୁଧିଆଳୀ ଗାଈଟା ଶୋଷରେ ହମ୍ବାରଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲା । କେଟୀର ସ୍ବାମୀ ଚାକରକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ହାଟ କରିବାକୁ ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଭାବିଲା ଆଗ ଗାଈଟା ଆଗରେ ବାଲୁତିଏ ପାଣି ଥୋଇଦେଇ, ତା'ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଇ କନା ମାପିବା କାମରେ ହାତ ଲଗାଇବ । ଏହା ବିଚାରି ସେ ତାଙ୍କ ଅଗଣାରେ ଥିବା କୂଅରୁ ବାଲୁତିଏ ପାଣି କାଢ଼ିବାକୁ ଗଲା ।

ସର୍ବନାଶ ! କେଟୀ ବାଲ୍ମି ପରେ ବାଲ୍ମି କାଢ଼ି ଚାଲିଛି,
 କାଢ଼ୁଛି, ଢାଳୁଛି, ପୁଣି କାଢ଼ୁଛି—ତା'ର ହାତଟା ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହେଲେ
 ବନ୍ଦ ହେଉ ନାହିଁ । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ତାଙ୍କ ଘର ଅଗଣାସାରା
 ପାଣି ହୋଇ, ଘରେ ପାଣି ପଶି ଶେଷରେ ଘର ଟପି ପଡ଼ିଗଲା
 ଘରେ ପାଣି ପଶିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । କାହୁଁ ହଠାତ୍ ଏତେ
 ପାଣି ଆସୁଛି ବୁଝୁ ବୁଝୁ ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ଶେଷକୁ କେଟୀ
 ଘରେ ପଶି ତା'ର କାରବାର ଦେଖୁ ଏକାବେଳେକେ କାବା ।
 ସେମାନେ ଯେତେ ମନା କଲେ, ଗାଳି ଦେଲେ ସୁଦ୍ଧା, ବୁଢ଼ା

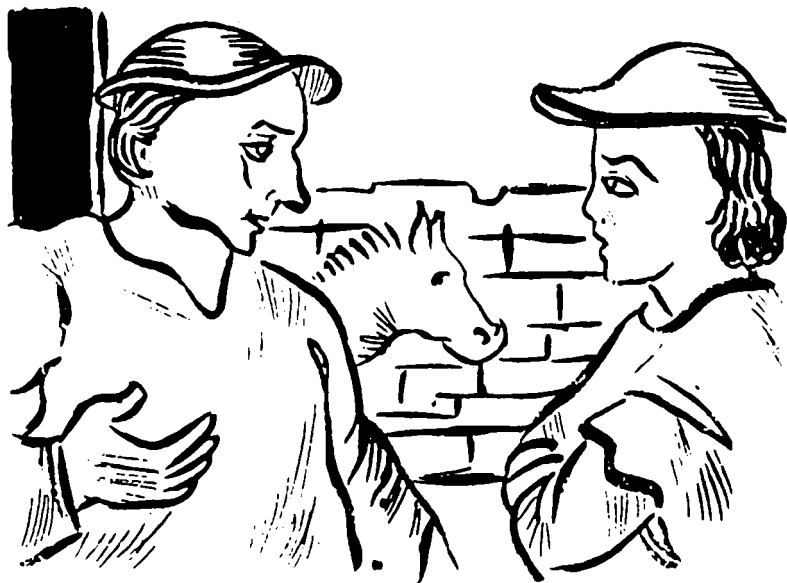

କରିଥିବା ଆଶୀର୍ବାଦ ଯୋଗୁଁ କେଟୀ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ନ ରହି ବାଲ୍ମତି ପରେ ବାଲ୍ମତି ପାଣି କାଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଶେଷକୁ ତାକୁ ଭୂତ ଲାଗିଛି ଭାବି ଡରିଯାଇ ସେମାନେ ଗୁଣିଆ ଡାକିବା ଲାଗି ସ୍ଥିର କଲେ । ଏପରି ସମୟରେ କେଟୀର ସ୍ବାମୀ ଆଉ ତାଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ କାମ ସାରି ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ଘଟଣା ଦେଖୁ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କଠୁଁ ସବୁ ଶୁଣି କେଟୀର ସ୍ବାମୀ ବି ଖୁବ୍ ଡରିଗଲା । କ'ଣ କରିବ ବୋଲି ସେ ଭାବୁଛି, ଏପରି ସମୟରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୁଡ଼ିଯିବା ମାତ୍ରେ କେଟିର ହାତ ରହିଗଲା ଆଉ ଖୁବ୍ ହାଲିଆ ଯୋଗୁଁ ଅଚେତ ହେଇ ସେ ଅଗଣା ଉପରେ କଟାଡ଼ି ହେଇ ପଡ଼ିଲା ।

ବହୁତ ଚିକିତ୍ସା, ବହୁତ ସେବା ଶୁଶ୍ରୂଷା ପରେ କେଟୀର ଦେହ ଭଲ ହେଲା; ମାତ୍ର ଏଇ ଘଟଣା ପରଠୁଁ ତା'ର ହିଂସା ଆଉ ଲୋଭ ବହୁତ କମିଗଲା ।

ଅଜବ ଗାୟକ

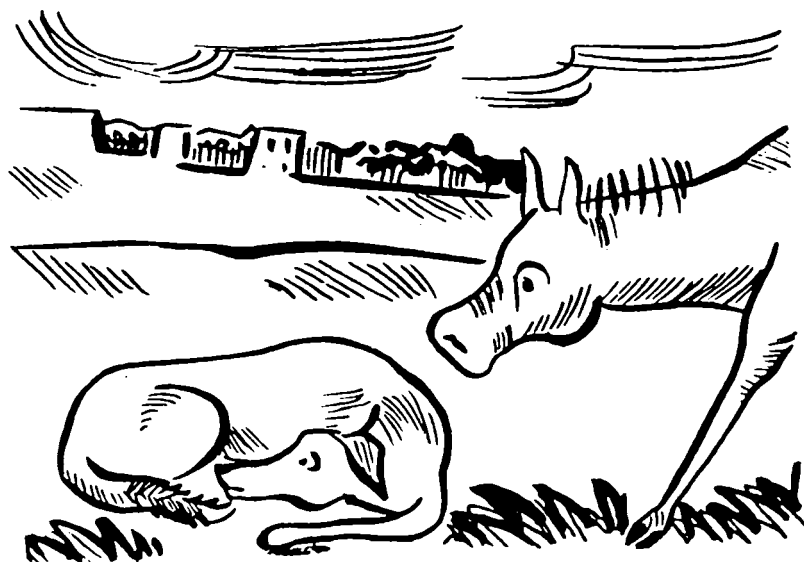
ଜର୍ମାନୀର ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ଜଣେ ଧୋବା ଥିଲା ।
 ଲୁଗା ବୋହିବା ଲାଗି ସେ ଗୋଟିଏ ଗଧ ପୋଷିଥିଲା । ବଳ
 ବୟସ ଥିବା ଯାଏ ଗଧ ତା ମାଲିକର ସବୁ କାମ ଠିକ୍
 ଭାବରେ ତୁଲାଉଥିଲା । କ୍ରମେ ବୁଢ଼ା ହେଇଯିବାରୁ ତା'ର ବଳ
 କମିଗଲା ଏବଂ ସେ ଆଉ ପୂର୍ବ ପରି ଖଟି ପାରିଲା ନାହିଁ ।
 ତା'ର ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଧୋବା ମନେ ମନେ ବଡ଼
 ବିରକ୍ତ ହେଇ ଦିନେ ତା'ର ପୁଅକୁ ଡାକି କହିଲା—“ଏଇ ଗଧଟା

କିଛି କାମ କରି ପାରୁନି, ଓଲଟି ଯେତେ ଲେଖାଁ ଗିଳୁଛି । କାଲି ଏଇଟାକୁ ପିଟି ପିଟି ମାରି ପକାଇବା ।” ଆତୁଆଳରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଗଧଟି ଏକଥା ଶୁଣି ପାରିଲା । ନିଜର ଜୀବନ ଉପରେ କାହାର ଅବା ଲୋଭ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେଇ ରାତିରେ ପଘା ଛିଣ୍ଡାଇ ଗଧ ତା ମାଲିକ ଘରୁ ପଳାଇ ଆସିଲା ।

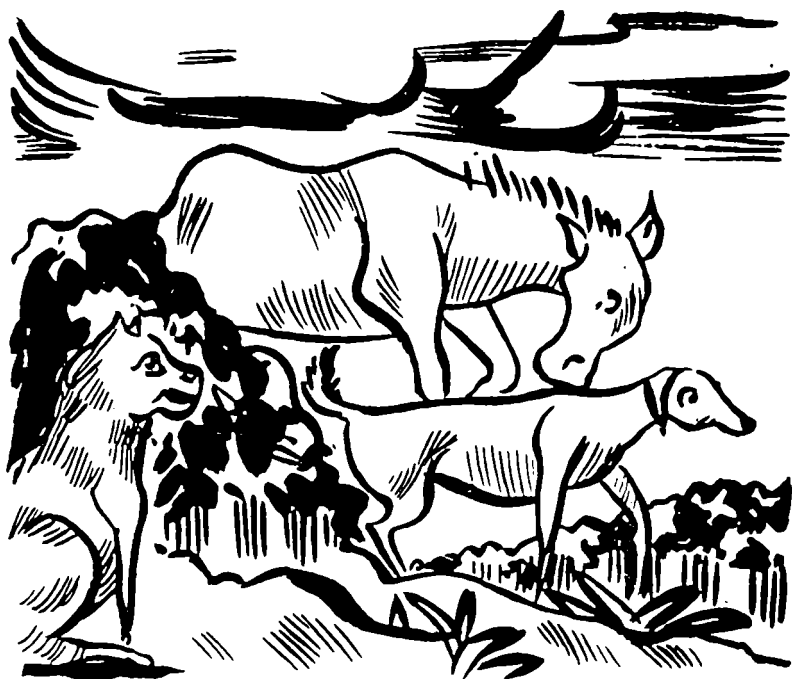
ପଦାକୁ ଆସି ଗଧ ବିଚାରିଲା—“ମୋ ସ୍ୱରଟା ବଡ଼ ଚମକାର ! ସଙ୍ଗାତ ଦଳ ଲୋକେ ମୋର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲେ ମତେ ବଡ଼ ଆଦରରେ ପାଛୋଟି ନେବେ । ମୁଁ ସହରକୁ ଯାଇ ସଙ୍ଗାତ ଦଳରେ ମିଶିବି ।” ଏହିପରି ବିଚାରି ସେ ସିଧା ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

କ୍ରମେ ରାତି ପାହିଗଲା । ସକାଳେ ଗଧ ଦେଖିଲା ଯେ, ଗୋଟାଏ ବୁଡ଼ା କୁକୁର ସଡ଼କ କଡ଼ରେ ଯେତେଲେ ଲାଞ୍ଜ ଯାକି ବସି ଧଇଁସଇଁ ହେଉଛି । ଗଧ ପଚାରିଲା—“କିହୋ କୁକୁର ଭାଇ ! ତୁମେ ଏଠି ଏପରି ପଡ଼ିରହିଛ କାହିଁକି ? କୁକୁର କହିଲା—“ଭାଇ,

ମୋ ଦୁଃଖ କଥା କ'ଣ ବା କହିବି ! ବୟସ ଥିବାବେଳେ ମୁଁ ଚୋର ତହର ହାତରୁ ମୋର ମାଲିକର ସମ୍ପତ୍ତି ରକ୍ଷା କରୁଥିଲି । ଏବେ ବୁଢ଼ା ହେଇଯିବାରୁ ଆଉ ପୂର୍ବ ପରି ଜଗିପାରୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୋ ମାଲିକ ମତେ ବିଷ ଖୁଆଇ ମାରିଦେବାକୁ ବସିଲା । ଏକଥା ଜାଣିପାରି ମୁଁ ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ଘରୁ ପଳାଇଆସିଛି ।” ତା କଥା ଶୁଣି ଗଧ କହିଲା—“କିଛି ପରବାୟ ନାହିଁ । ତୁମ ସ୍ବରଟି ବି ବେଶ୍ ଭଲ । ମୁଁ ସଙ୍ଗାତ ଦଳରେ ମିଶିବା ଲାଗି ସହରକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସ । ତୁମ ସ୍ବର ଶୁଣିଲେ ସଙ୍ଗାତ ଦଳ ଲୋକେ ତୁମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ୍ଟ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରଖିବେ ।” ଗଧ କଥାରେ ଖୁସୀ ହେଇ କୁକୁର ତା ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲିଲା ।

ଆଉ କିଛି ବାଟ ଯିବା ପରେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ବୁଢ଼ା ବିଲେଇଟାଏ ଗୋଟାଏ ବୁଢ଼ା ଭିତରେ ପଶି ଚାରିପଟକୁ

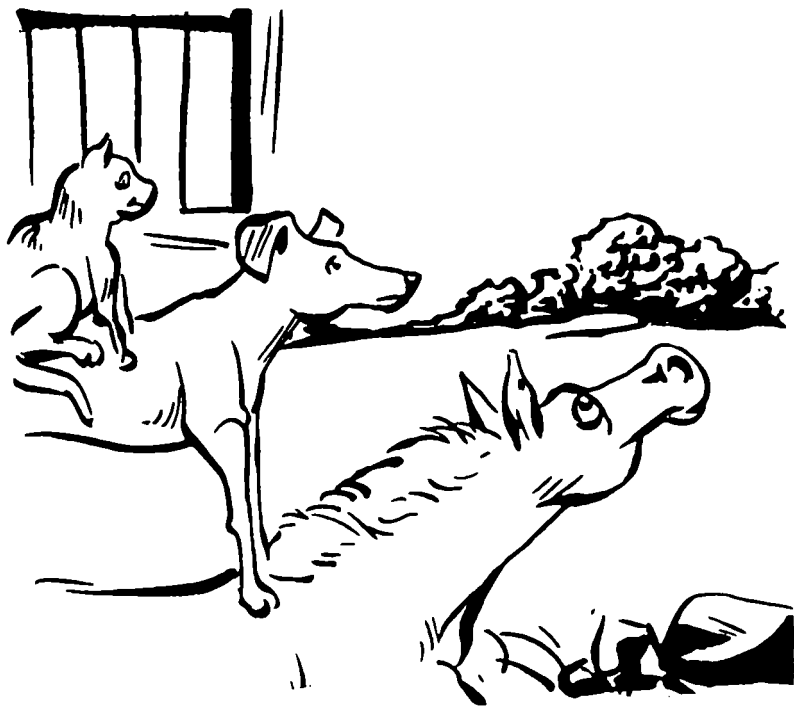
କନ କନ ହେଇ ଅନାଉତି । ତାକୁ ଦେଖୁ ଗଧ ପଚାରିଲା—“କିହୋ ନାନୀ, ତୁମେ ଏଭଳି ଚୋରଙ୍କ ପରି ଲୁଚିଛ କାହିଁକି ?” କାନ୍ଦୁଣି ମାନ୍ଦୁଣି ହେଇ ବିଲେଇ କହିଲା—“ଏ ଗାଁର ରୁଟିବାଳାର ସ୍ତ୍ରୀ ମତେ ପିଲାଟି ଦିନୁ ପୋଷିଥିଲା । ବଳ ଥିବାଯାଏ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଗୋଦାମ ଘରୁ ଶହ ଶହ ମୂଷା ମାରି ସଫା କରି ଦେଇଥିଲି । ଏବେ ବୁଢ଼ୀ ବୟସରେ ମୋର ଦାନ୍ତ ଘୋରି ହେଇଯିବା ଯୋଗୁ ଆଉ ପୂର୍ବ ପରି ମୂଷା ମାରି ପାରୁ ନାହିଁ । ଏଥି ସକାଶେ ମୋର ମାଲିକାଣୀ ତା’ର ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଡାକି ମତେ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ାଇ ମାରିଦବା ଲାଗି କହିଛି । ଏକଥା ଶୁଣିପାରି ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ମୁଁ ଘର ଛାଡ଼ି ପଳାଇଆସିଛି । ମାତ୍ର ଏବେ କ’ଣ କରିବି, କେଉଁଠାକୁ ଯିବି, କିଛି ବୁଝିପାରୁନି ।” ଏହା କହି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଗଧ ତାକୁ ବୋଧ ଦେଇ କହିଲା—“ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ ନାନୀ; ଆମେ ଦୁହେଁ ଯାଉଛୁ ସଙ୍ଗାତ ଦଳରେ ମିଶିବା ଲାଗି । ତୁମ ସ୍ମରଣ ତ ବଡ଼ ମିଠା । ତୁମେ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲ; ସଙ୍ଗାତ ଦଳରେ ନିଶ୍ଚେ ତୁମକୁ ଖଣ୍ଡେ ଭଲ ଚାକିରି ମିଳିବ ।” ଏକଥା ଶୁଣି ବିଲେଇ ଖୁସି ମନରେ ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲିଲା ।

ତିନିଜଣଯାକ ମିଶି କିଛି ବାଟ ଯିବା ପରେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ଗୋଟାଏ ଗଞ୍ଜା ଗୋଟାଏ ପାଚେରି ଉପରେ ବସି ପ୍ରାଣପଣେ “କକର କଁ, କକର କଁ” ରାବ କରୁଛି । ତା ରାବ ଶୁଣି ଅଟକିଯାଇ ଗଧ ପଚାରିଲା—“କିହୋ ଗଞ୍ଜା ଭାଇ, ଅବେଳଟାରେ ତୁମେ ଏଡ଼େ ଜୋରରେ ରାବ ଛାଡୁଛ କାହିଁକି ?” ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଗଞ୍ଜା ଜବାବ ଦେଲା—“ଏଇ ଗାଁରେ ଦର୍ଜି ଘରେ ମୁଁ ପିଲାଟି ଦିନୁ ରହି ଆସିଛି । ନିତି ସକାଳୁ ରାବ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ

ନିଦରୁ ଉଠାଏ, ପୁଣି ପହରକୁ ପହର ତାକ ଛାଡ଼ି ବେଳ ଜଣାଇ ଦିଏ । ହେଲେ, କ’ଣ କହିବି ଭାଇ, ଆଜି ଦର୍ଜିର ଶୁଶୁର ତା ଘରକୁ ଆସିବେ । ତେଣୁ ସେ କହିଛି ଯେ ମତେ ମାରି, ମୋର ମାଂସ ରାନ୍ଧି ତା’ର ଶୁଶୁରଙ୍କୁ ଖୁଆଇବ । ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ତ ମୋର ଆୟୁ; ସେଇଥିଲାଗି ମନ ପୂରାଇ ରାବୁଛି ।” ତା କଥା ଶୁଣି ଗଧ କହିଲା—“ତୁମ ରୂପ ଯେପରି, ସ୍ଵରଟି ବି ସେହିପରି ସୁନ୍ଦର ! ତୁମେ ମରିବ କାହିଁକି ? ଆମେ ସହରକୁ ଯାଉଛୁ ସଙ୍ଗତ ଦଳରେ ମିଶିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଆସ । ସଙ୍ଗତ ଦଳରେ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚେ ଖଣ୍ଡେ କାମ ମିଳିଯିବ ।” ଏକଥା ଶୁଣି ଖୁସି ହେଇ ଗଞ୍ଜା ବି ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲିଲା ।

ଆଉ କିଛି ବାଟ ଯିବା ପରେ ପଡ଼ିଲା ଗୋଟାଏ ଘୋର ବଣ । ମଝି ବଣରେ ସଞ୍ଜ ହେଇ ରାତି ମାଡ଼ିଆସିଲା । ଚାରି ସାଙ୍ଗ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ କୁଆଡ଼େ ଯିବେ, କ'ଣ କରିବେ ବିଚାରୁଚକ୍ତି, ଏପରି ସମୟରେ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ଆଲୁଅ ଦିଶିଲା । ପାଖାପାଖି ହେବାରୁ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ଗୋଟାଏ ପୁରୁଣା ଭଜା ଘରେ ଆଲୁଅ ଜଳୁଛି ଆଉ ତା ଭିତରୁ ମଣିଷମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହବା ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଛି । ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସେମାନେ ବିଚାରିଲେ ଘର ଭିତରେ କେଉଁମାନେ ଅଛନ୍ତି, କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ସେକଥା ଆଗ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଘରର ଝରକାଟା ଛୁଟ ଉଠିଲେ । ତେଣୁ ଗଧ ପିଠିରେ ଚଢ଼ିଲା କୁକୁର, କୁକୁର ପିଠିରେ ବସିଲା ବିଲେଇ ଆଉ ବିଲେଇ କାନ୍ଧରେ ଚଢ଼ି ଗଞ୍ଜା ଘର ଭିତରକୁ ଅନାଇ କହିଲା—“ଦଳେ ଲୋକ ଗୋଟାଏ ମେଜ

ଉପରେ ସୁନା ଗଦା କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଗୋଟାଏ ମେଜରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର ଦାମିକା ଖାଇବା ଜିନିଷ ଥୁଆ ହେଉଛି ।”

ଦିନସାରା ଚାଲି ଚାଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ବଡ଼ ଭୋକ ଲାଗୁଥାଏ । ମାତ୍ର ଖାଇବାକୁ ମାଗିବେ କିପରି ? ଗଧ ସେଠୁ ଗୋଟାଏ ବୁଦ୍ଧି ପାଞ୍ଚୁ କହିଲା—“ଆସ, ଆମେ ଚାରିଜଣ ଯାକ ଏକାଠି ମିଶି ଗୀତ ଗାଇବା । ଆମ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ସେମାନେ ଖୁସୀହେଇ ନିଶ୍ଚୟ ଆମକୁ ଖାଇବା ଲାଗି ଡାକିବେ ।” ତା କଥା ଶୁଣି ଚାରିଜଣଯାକ ଏକାଠି ଖୁବ୍ ବଡ଼ପାଟିରେ ଗୀତ ବୋଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଗଧର “ଘଁ ଘଁ” ରଡ଼ି, କୁକୁରର “ଭୋ ଭୋ” ସାଙ୍ଗକୁ ବିଲେଇର “ମ୍ୟାଉଁ ମ୍ୟାଉଁ” ଆଉ ଗଞ୍ଜାର “କକର କଁ” ରାବ ମିଶି ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଲା ।

ଘର ଭିତରେ ଥିଲେ ଦଳେ ତକାଇତ । ଜଣେ ରଜାଙ୍କ ଘରୁ ସେମାନେ ଥୋଡ଼ାଏ ସୁନା ଚୋରି କରି ଆଣି ବଣ ଭିତରେ ସେଇ ଭଙ୍ଗା ଘରେ ବନ୍ଧାକୁଣ୍ଡ ଆଉ ଭୋଜି କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ହଠାତ୍ କାନ ପାଖରେ ଏପରି ଗୋଟାଏ ବିକଟାଳ ରଡ଼ି ଶୁଣି, ଭୂତମାନେ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି ବିଚାରି, ଅତର୍କ୍ଷରେ ଯିଏ ଯୁଆଡ଼େ ପାରିଲେ ପଳାଇଗଲେ । ସେମାନେ ଚାଲିଯିବାର ଦେଖି ଚାରି ସାଙ୍ଗ ସେଇ ଘରେ ପଶି ମନଜଞ୍ଜା ରୁଟି, ଲହୁଣୀ, ମିଠା, ମାଂସ ପେଟ ପୂରାଇ ଖାଇଲେ । ତା’ପରେ ବିରାଡ଼ି ବୁଲିମୁଣ୍ଡରେ, କୁକୁର ଶୋଇଲା ଦ୍ଵାର ମୁହଁରେ, ଗଧ ଶୋଇଲା ଘର ମଝିରେ ଆଉ ଗଞ୍ଜାକୁ ସେଠି ସୁବିଧା ନ ହେବାରୁ ସେ ଛାତ ଉପରେ ଉଡ଼ିଯାଇ ଶୋଇଲା । ଘରେ ଜଳୁଥିବା ମହମବତିଟି ଗଧ ଲିଭାଇ ଦବାରୁ ଅନ୍ଧାର ଘରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇପଡ଼ିଲେ ।

ତାକୁମାନେ ସିନା ହଠାତ୍ ଡରିଯାଇ ପଳାଇଗଲେ । ମାତ୍ର ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ସୁନାର ଲୋଭ ଛାଡ଼ିଦବା କ’ଣ ସହଜ କଥା ! କେଇ ଘଣ୍ଟା ପରେ ତାକୁ ସରଦାର ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲା—“ସେ ଘର କଥା କ’ଣ ହେଲାଣି, ତୁମ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ଯାଇ ଦେଖୁଥାସ ।” ମାତ୍ର କିଟିକିଟି ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ, ଘୋର ବଣ ଭିତରେ ଭୂତ ପଶିଥିବା ଘର ପାଖକୁ ଯିବା ଲାଗି କେହି ସାହସ କଲେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଏପରି ଭୟ ଦେଖି ସରଦାର ରାଗିଯାଇ ଶେଷକୁ କହିଲା—“ତୁମେ ଗୁଡ଼ାକ ନିହାତି ଡରୁଥା; ମୁଁ ଯାଉଛି ଘଟଣା କ’ଣ ବୁଝିଆସିବି । ତୁମେ ସବୁ ଏଇଠି ଥାଅ ।” ଏହା କହି ସେ ଭଙ୍ଗା ଘରଟା ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲା ।

ଗଧ ମହମବତିତା ଲିଭାଇ ଦେଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଘର ଭିତରଟା ତ ଏକାବେଳକେ ଅନ୍ଧାର ହେଇ ଯାଇଥାଏ । ମହମବତି ଜାଳିବା ଲାଗି ସରଦାର ପାଖରେ ଦିଆସିଲି ନ ଥାଏ । ତେଣୁ ନିଆଁ ଖୋଜିବାକୁ ସେ ତୁଲି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ବିଲେଇ ଶୋଇଥିଲା ତୁଳା ମୁଣ୍ଡରେ । ରାତିରେ ବିଲେଇମାନଙ୍କ ଆଖି ୩ ଜଳନ୍ତା କୋଇଲା ପରି ଦିଶେ । ତେଣୁ ବିଲେଇର ଆଖିକୁ ନିଆଁ ଭାବି ସରଦାର ସେଥିରେ ଖଣ୍ଡେ କାଠି ଗୋଞ୍ଜିଦବା ମାତ୍ରେ ବିଲେଇ ଚମକିପଡ଼ି ପାଇଁ କରି ତା'ର ହାତକୁ ଆଖୁଡ଼ି ଦେଲା । ଭୟରେ ସରଦାର ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ପଡ଼ିଲା ଗଧ ଉପରେ । ଗଧ ବି ଚମକିପଡ଼ି ତା ପିଠିରେ କସିଦେଲା ଗୋଟାଏ ଶକତ

ନାତ । ସେଇ ନାତ ଧକ୍କାରେ ସରଦାର ଛିଡ଼ିକି ଆସି ଦ୍ଵାରମୁହଁରେ ଶୋଇଥିବା କୁକୁରର ଲାଞ୍ଜ ଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲା । ଲାଞ୍ଜ ଉପରେ ଚଢ଼ିଯିବାରୁ କୁକୁର ବଡ଼ ବିରକ୍ତ ହେଇ ତା'ର ପାଦକୁ ପୁଲା ପୁଲା କରି କାମୁଡ଼ି ପକାଇଲା । ଏତିକିବେଳେ ତଳେ ଏଇ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ଶୁଣି, ଘଟଣା କ'ଣ ବୁଝି ନ ପାରି, ଛାତ ଉପରୁ ଗଞ୍ଜାଟା “କକର କଁ, କକର କଁ” ରାବ ଛାଡ଼ିଲା ।

ସରଦାରର ଅବସ୍ଥା ସେତେବେଳକୁ କହିଲେ ନ ସରେ । ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବରା ହେଇ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସେ ଘରୁ ବାହାରିଯାଇ ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ଧାଇଁଯାଇ ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ସେମାନେ ପଚାରିବାରୁ ସରଦାର ଧଇଁସଇଁ ହେଉ ହେଉ କହିଲା—“ବାପରେ ବାପ ! ଗୁଡ଼ାଏ ଭୟଙ୍କର ଭୂତ ସେ ଘରେ ବସା କରି ରହିଲେଣି । ମୁଁ ସେଠି ପଶିବା ମାତ୍ରେ ଜଣେ କଣ୍ଟା ପରି ନଖ କାଢ଼ି ମୋ ହାତକୁ ଆମ୍ବୁଡ଼ି ଦେଲା । ଆଉଜଣେ ତା ଗଦାରେ ମତେ ଏଡ଼େ ଜୋର ପାହାରଟା ପକାଇଲା ଯେ, ମୁଁ ମରୁ ମରୁ ରହିଗଲି । ଆଉ ଗୋଟାଏ ଭୂତ ମତେ କଞ୍ଚା ଖାଇ ଯାଉଥିଲା—ନିହାତି ଭାଗ୍ୟ ବଳରେ ମୁଁ ତା ହାତରୁ ଖସିଯାଇ ପାରିଲି । ପୁଣି ମୁଁ ପଳାଇ ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ଛାତ ଉପରେ

ଥାଇ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଭୂତ ତାଙ୍କ ପକାଉଥାଏ—“କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛୁ,
କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛୁ !” ଏହା କହି ସେ ନିଜ ଖଣ୍ଡିଆ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ାକ
ନିଜ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲା ।

ସେହିଦିନୁ ଡାକୁମାନେ ଆଉ ସେ ଘର ପାଖ ପଶିଲେ
ନାହିଁ । ତେଣିକି ଚାରି ସାଙ୍ଗ ସେଠାରେ ରହି ଚୋରମାନେ
ଆଣିଥିବା ସୁନା ବଳରେ ବାକି ଜୀବନତକ ଖୁବ୍ ସୁଖରେ
କଟାଇ ଦେଲେ ।

ଦୁଇ ଭାଇ

ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ଦିଓଟି ଭାଇ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଏକା ଘରେ ରହୁଥିଲେ । ବଡ଼ଭାଇଟି ବୁଦ୍ଧିଆ, ପୁଣି ତାକୁ ଜ୍ୟୋତିଷବିଦ୍ୟା ଜଣା ଥିଲା । ସେ ଆଖପାଖର ଲୋକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟ କହି ବେଶ୍ ଦି ପଇସା ରୋଜଗାର କରୁଥିଲା । ସାନଭାଇଟି ମୂର୍ଖ ଆଉ ବୋକା । ମାତ୍ର ସେ ଥିଲା ଭଲ ଶିକାରୀ । ପ୍ରତିଦିନ ବଣକୁ ଯାଇ ପଶୁପକ୍ଷୀ ଶିକାର କରି ଆଣୁଥିଲା । ସେଥିରୁ କିଛି ସେମାନେ ନିଜ ଖାଇବା ସକାଶେ ରଖି ବାକିତକ ହାଟରେ ବିକି ଦେଉଥିଲେ । ବଡ଼ଭାଇର ପିଲାପିଲି କିଛି ନ ଥିଲେ ଆଉ ସାନଭାଇର ଦିଓଟି ଯାଆଁଲା ପୁଅ—ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରି ।

ଦିନେ ସାନଭାଇ ବଣରୁ କେତୋଟି ଶିକାର କରି ଫେରିଥିଲା । ତା'ର ଶିକାର ଭିତରେ ଥିଲା ବରଫ ପରି ଗୋଟାଏ ଧୋବ ହଂସ । ବଡ଼ଭାଇକୁ ତ ଜ୍ୟୋତିଷ ଶାସ୍ତ୍ର ଜଣା । ସେ ନିଜ ବିଦ୍ୟା ବଳରେ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ, ସେଇ ଧଳା ହଂସଟାର କଲିଙ୍ଗା ଯେଉଁ ଲୋକ ଖାଇବ, ତା'ର ଶେଯତଳୁ

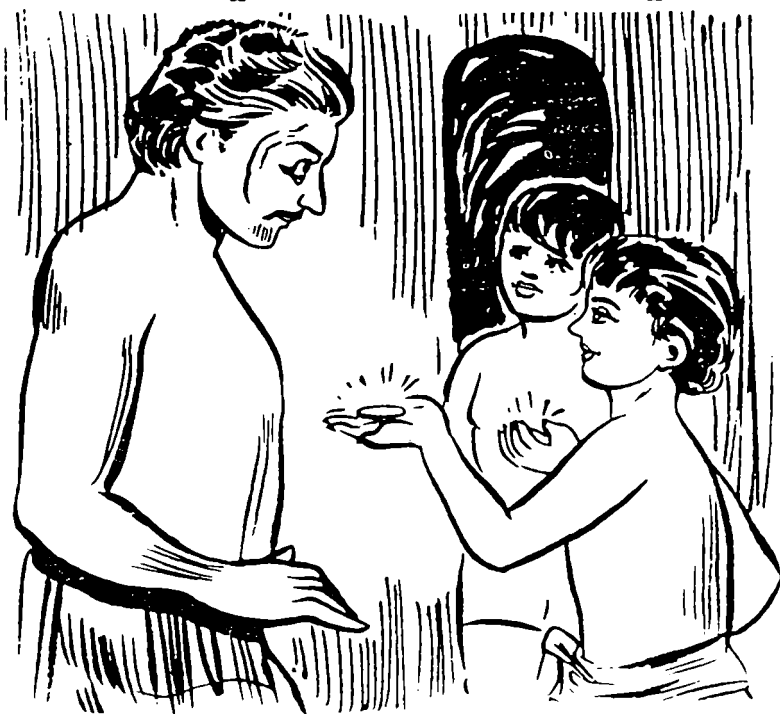
ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏଁ ସୁନାମୋହର ବାହାରିବ ।
 ତେଣୁ ସେ ସାନଭାଇକୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇ ନିଜେ ଖାଇବା
 ସକାଶେ ହଂସଟା କିଣିଆଣିଲା । ତା’ପରେ ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ତାକି
 ମଲା ହଂସଟା ଦେଇ କହିଲା—“ଏଇଟିକୁ ଭଲ କରି ରାନ୍ଧିବ ।
 ମୋ ଲାଗି କଲିଜାଟା ରଖିବ ।” ଏହା କହି ସେ ଜଣେ
 ସାଜା ଘରକୁ ବୁଲିଗଲା ।

ବଡ଼ଭାଇର ସ୍ତ୍ରୀ ତୁଳି ଉପରେ ହଂସ ମାଂସର ଝୋଳ ବସାଇ ଦେଇ ଲୁଗା କାଟିବାକୁ ଗଲା । ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରି ଦାଣ୍ଡରେ ଖେଳୁଥିଲେ । ମାଂସଝୋଳର ମହକ ସେମାନଙ୍କ ନାକରେ ବାଜିବାରୁ, ବଡ଼ବାପାଙ୍କ ରୋଷେଇଘର ଭିତରେ ପଶି ଦେଖିଲେ ଯେ ଗୋଟାଏ ଡେକ୍ଟିରେ ମାଂସଝୋଳ ଫୁଟୁଛି ଆଉ ସେଠି କେହି ହେଲେ ନାହିଁ । ଦୁଇ ଭାଇ ଲୋଭ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ଡେକ୍ଟି ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ଚାମୁଚାରେ କଲିଜାଟା କାଢ଼ିଆଣି ବାଣ୍ଟିକ୍ଷି ଖାଇଦେଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଲୁଗା କାଟିସାରି ବଡ଼ଭାଇର ସ୍ତ୍ରୀ ଆସିଲା । ଦେଖିଲା ଯେ ମାଂସଝୋଳରୁ କଳିଜାଟା କିଏ ନେଇଯାଇଛି । ବଡ଼ଭାଇ ତ ସେଇଟି ଖାଇବ ବୋଲି କହି ଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଭୟରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ହଂସ ମାରି ତା'ର କଳିଜାଟା ସେଇ ଝୋଳରେ ପକାଇ ଦେଲା । ସଞ୍ଜବେଳେ ଘରକୁ ଫେରି ବଡ଼ ଭାଇ କଳିଜାଟା ଖାଇ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ପରଦିନ ସକାଳୁ ଉଠି ସେ ନିଜ ଶେଯ ଯେତେ ଦରାସ୍ତିଲେ ସୁଦ୍ଧା ମୋହର ପାଇଲା ନାହିଁ । ଏକଥା ତ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲୁଚାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏବେ କାହାକୁ କିଛି କହି ନ ପାରି, ମନ ଦୁଃଖ ମନରେ ମାରି ସେ ଚୁପ୍ ରହିଲା ।

ଏଣେ ସେଦିନ ସକାଳୁ ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରି ନିଦରୁ ଉଠି ନିଜ ନିଜ ଶେଯତଳୁ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଁ ଚକଚକିଆ ସୁନାମୋହର

ପାଇଁ ବଡ଼ କାବା ହେଉ ନିଜ ବାପ ମାଙ୍କୁ ସେ ଦିଓଟି ଦେଖାଇଲେ । ସାନଭାଇ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ମୋହର ଦି'ଟା ଧରି ବଡ଼ ଭାଇ ପାଖକୁ ଯାଇ ସବୁ ଗପିଲା । ଏକଥା ଶୁଣି ବଡ଼ଭାଇ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ ପୁତୁରା ଦୁହେଁ ସେଇ ହଂସର କଳିଙ୍ଗଟି ଚୋରି କରି ଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ଜାଣି ରାଗରେ ତା ଦେହ ଜଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମାତ୍ର ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ କିଛି ନ କହି ଗୋଟାଏ କୂଟ ବୁଦ୍ଧି ପାଞ୍ଚୁ ସେ କହିଲା—“ବଡ଼ ବିପଦର କଥା ! ତୋର ପୁଅ ଦୁଇଟାକୁ ଭୂତ ଲାଗିଛି । ଶୀଘ୍ର ସେ ଦୁହେଁଙ୍କୁ ଗାଁରୁ ଚଢ଼ିଦେ, ନ ହେଲେ ସେମାନେ ସବୁ ଛାରଖାର କରିଦେବେ ।” ସାନ ଭାଇଟା ତ ମୂର୍ଖ ଆଉ ବୋକା, ତା ପରେ ବଡ଼ଭାଇକୁ ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଦ୍ୟା ଜଣା । ତେଣୁ ସେ ମନେ ମନେ ବଡ଼ ଡରିଯାଇ ପୁଅ ଦୁହେଁଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ବଣକୁ ଶିକାର ଲାଗି ବାହାରିଲା । ଘୋର ବଣ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ଗୋଟାଏ ଗଛମୂଳରେ ଦି' ଭାଇଙ୍କୁ ବସାଇ ସେ କହିଲା—“ମୁଁ ନ ଆସିବାଯାଏ ଦୁହେଁ ଏଇଠି ବସିଥାଅ ।” ଏହା କହି ସେ ଲୁଚି ଲୁଚି ନିଜ ଗାଁକୁ ଫେରିଗଲା ।

ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ସଞ୍ଜ ହେଉ ଆସିଲା । ବିଚରା ପିଲା ଦିଓଟି ଭୋକ ଓପାସରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଆନ୍ତି । ସଞ୍ଜ ହେଉଗଲେ ହେଟା, ଭାଲୁ ପ୍ରଭୃତି ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଟିକି ଟିକି କରି ଖାଇଯିବେ । ଶେଷକୁ ଭୋକ ଦାଉ ଆଉ ଭୟରେ ଦୁହେଁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ସେଇ ବଣକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶିକାରୀ ବି ହରିଣ ମାରିବା ଲାଗି ଆସିଥିଲା । କାନ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେଇ ଗଛ ପାଖକୁ ଆସି ପିଲା ଦୁହେଁଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ପଚାରିଲା—“ଆରେ ପିଲେ ! କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି ? ଏ ବଣ ଭିତରେ ତୁମେମାନେ କିପରି ପଶିଲ ?” ସେଠୁ ଏରିକ୍ କହିଲା—“ଆମ ବାପା ଜଣେ ଶିକାରୀ । ଆମ

ଶେଷ ତଳୁ ସକାଳୁ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଁ ସୁନାମୋହର ବାହାରୁଟି ଦେଖୁ ଆମ ବଡ଼ବାପା କହିଲେ ଯେ ଆମକୁ ଭୂତ ଲାଗିଛି । ତେଣୁ ଆମ ବାପା ଆମକୁ ଏଠି ଛାଡ଼ିଦେଇ କୁଆଡ଼େ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ।”

ଶିକାରୀଟିର ପିଲାପିଲି କେହି ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତା ମନରେ ବଡ଼ ଦୟା ଆସିଲା । ଦୁହଁଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଆସି ନିଜ ପୁଅ ପରି ପାଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦି' ଭାଇଙ୍କ ଶେଷ ତଳୁ ରୋଜ ଦୁଇଟା ଲେଖାଁ ମୋହର ବାହାରୁଥିବା ଯୋଗୁଁ ଶିକାରୀର ସବୁ ଅଭାବ ଦୂର ହେଇଯାଇ କ୍ରମେ ତା'ର ଅବସ୍ଥା ବେଶ୍ ଭଲ ହେଇଗଲା । ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରିକୁ ସେ ଜାଣିଥିବା ସବୁପ୍ରକାର ଶିକାର ବିଦ୍ୟା

ଶିଖାଇଦେଲା । ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ବି ଶିକାର ଲାଗି ଖୁବ୍ ଆଗ୍ରହ ।
ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ କେଜବର୍ଷ ଭିତରେ ଦୁହେଁଯାକ ନିଜ ଧରମବାପାଠୁଁ ବଳି
ବହୁତ ବଡ଼ ଶିକାରୀ ପାଲଟିଗଲେ ।

ତା'ପରେ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ମନ ହେଲା ଦୁନିଆଟା ଥରେ
ବୁଲି ଦେଖିବା ପାଇଁ । ଏକଥା ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଧରମବାପାଙ୍କୁ
କହିବାରୁ ଶିକାରୀ କହିଲା—“ତୁମେମାନେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଶିକାରୀ
ହେଇଗଲଣି । ତେଣୁ ନିଜ ଭାଗ୍ୟରେ କ'ଣ ଅଛି ଜାଣିବା ସକାଶେ
ଥରେ ବିଦେଶ ବୁଲିଆସିଲେ ଖୁବ୍ ଭଲ ହବ ।” ଏହା କହି ସେ
ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ାଏ ଖୁବ୍ ଭଲ ତାର, ଦୁଇଟା ନୂଆ ଧନୁ ଆଉ
ଚାଣୁଆ ଚମଡ଼ାର ପୋଷାକ ହଳେ ଦେଲା । ତା'ପରେ ନିଜ

ବାନ୍ଧୁରୁ ଗୋଟାଏ ଛୁରୀ କାଢ଼ି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇ କହିଲା—“ଏଟା ଗୋଟାଏ କୁହୁକ ଛୁରୀ । ତୁମେ ଯଦି କେବେ ଏକାଠି ନ ହୋଇ ଅଲଗା ଅଲଗା କୁଆଡ଼େ ଯାଅ, ତେବେ ଅଲଗା ହବା ପୂର୍ବରୁ ଛକ ଉପରେ କି ପାଖରେ ଥିବା କୌଣସି ବଡ଼ ଗଛରେ ଏଇ ଛୁରୀଟାକୁ ଭୁଷି ରଖି ଯିବ । ଯଦି ଦୁହେଁ ଭଲ ଥାଅ, ତେବେ ଛୁରୀଟା ଏଇପରି ଚକଚକିଆ ରହିବ । ଯଦି ତୁମ ଦୁହେଁଙ୍କ ଭିତରୁ କାହାରି କିଛି ବିପଦ ପଡ଼େ, ତେବେ ଛୁରୀଟାର ଗୋଟାଏ ପଟରେ କଳଙ୍କି ଲାଗିଯିବ ।” ଏହା କହି ଦୁହେଁଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ସେ ବିଦାୟ ଦେଲେ ।

ବଣରୁ ବାହାରି ଦୁଇ ଭାଇ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ଦେଶ ଦେଖିଲେ । ଗୋଟାଏ ସହରରେ କିଛି ଦିନ ରହି ପୁଣି ଗୋଟାଏ ସହର ଦେଖି ଯିବା ସମୟରେ ଥରେ ବାଟରେ ପଡ଼ିଲା ଗୋଟାଏ ମସ୍ତବତ୍ତ ବଣ । ସେଇ ବଣ ଭିତରେ ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ୍ ସାମନାରେ ଗୋଟାଏ ଠେକୁଆ ଦେଖି ଦୁଇ ଭାଇ ତାକୁ ମାରିବା ସକାଶେ ଧନୁ ଉଠାଇବା ମାତ୍ରେ ଠେକୁଆଟି ମଣିଷ ପରି କହିଲା, “ମତେ ମାର ନାହିଁ; ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋର ଦିଓଟି ପିଲା ଉପହାର ଦେବି । ସେମାନେ ତୁମର ବହୁତ କାମ କରିଦେବେ ।” ତା କଥା ଶୁଣି ଏରିକ୍ ଓ ହ୍ୟାରି ଧନୁ ରଖିଦେବା ମାତ୍ରେ ଠେକୁଆଟି ଧାଇଁଯାଇ ତା ଗାତରୁ ଯୋଡ଼ିଏ ଧୋବ ଫରଫର ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଦିଓଟି ଛୁଆ ଆଣି ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ରଖିଦେଲା ।

ଛୁଆ ଦିଓଟିକୁ ଧରି ଆଉ କିଛି ବାଟ ଗଲା ପରେ ଦୁଇ ଭାଇ ଗୋଟିଏ ବିଲୁଆକୁ ଭେଟିଲେ । ତାକୁ ମାରିବାକୁ ଧନୁ ଉଠାଇବାରୁ ସେ ବି ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ତା'ର ଦିଓଟି ଛୁଆ ଭେଟି ଦେଇ ରକ୍ଷା ପାଇଗଲା । ଏଇପରି କ୍ରମେ ସେମାନେ ଦୁଇଟି ହେଟା, ଦୁଇଟି ଭାଲୁ ଓ ଦୁଇଟି ସିଂହଛୁଆ ପାଇଗଲେ ।

କିଛି ଦିନ ଚାଲିବା ପରେ ସେମାନେ ଗୋଟାଏ ଛକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଦୁଇଜଣଯାକ କିଛିଦିନ ଅଲଗା ଅଲଗା ଚାଲିବେ ବୋଲି ଠିକ୍ କରି ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେଇ ଛକ ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଓକ୍ ଗଛ । ସେଇ ଗଛ ଗଣ୍ଡିରେ ସେମାନଙ୍କ ଧର୍ମବାପା ଦେଇଥିବା କୁହୁକ ଛୁରାଟିକୁ ଭୁଷିଦେଇ ଏରିକ୍ ପୂର୍ବପଟ ସଡ଼କରେ ଆଉ ହ୍ୟାରି ପଣ୍ଡିମପଟ

ସଡ଼କରେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଁ ଠେକୁଆ, ବିଲୁଆ, ହେଟା, ଭାଲୁ ଓ ସିଂହ ଧରି ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଏରିକ୍ ତ ପୂର୍ବପଟ ବାଟରେ ଚାଲିଛି । ଯାଉ ଯାଉ ବାଟରେ କେତେ ଗାଁ ପଡ଼ିଲା । ଏରିକ୍ ସାଙ୍ଗରେ ଥିବା ଏଇ ଜନ୍ତୁଗୁଡ଼ାକୁ ଦେଖି ଗାଁର ଲୋକେ ଡରି ଯାଆନ୍ତି, ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏରିକ୍‌ର ବଡ଼ ବାଧ୍ୟ ଆଉ କାହାରି କିଛି କ୍ଷତି କରୁ ନାହାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଖୁସୀରେ ଏରିକ୍ ଓ ତା'ର ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ରାତି ଲାଗି ଆହାର ଓ ରହିବା ସ୍ଥାନ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି । ଏଇପରି ଭାବରେ ମାସେ ଖଣ୍ଡେ ଚାଲିବା ପରେ ଏରିକ୍ ଓ ତା'ର ଜନ୍ତୁମାନେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ସହରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସହରରେ ପଶି ଏରିକ୍ ଦେଖିଲା ଯେ, ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ମନ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଏବଂ ଘରେ ଘରେ କାନ୍ଦବୋବାଳି ଲାଗିଛି । ସହର ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଚଟି ଘରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ଏରିକ୍ ସେଇ ଚଟିଘର ମାଲିକକୁ ଏଇ କାନ୍ଦବୋବାଳିର

କାରଣ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲା—“ଏଇ ସହରଠୁଁ ସାତ ମାଇଲ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପାହାଡ଼ ଅଛି । ସେଇ ପାହାଡ଼ରେ ଗୋଟାଏ ମସ୍ତବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ରାକ୍ଷସ ଥାଏ । ସେ ଆଗେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ପଶି ମନଇଚ୍ଛା ମଣିଷ ମାରି ଖାଉଥିଲା । ରାକ୍ଷସଟା ଏଡ଼େ ବଳୁଆ ଯେ, ରଜା ଓ ତାଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ନାନାପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା କରି ସୁଦ୍ଧା ତାକୁ ମାରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଆମ ରଜା ତା ସାଙ୍ଗରେ ସନ୍ଧି କଲେ । ସନ୍ଧି ରହିଲା— ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ରଜା ତା ଖାଇବା ଲାଗି ଗୋଟିଏ କୁମାରୀ ଝିଅକୁ ସେ ରହୁଥିବା ପାହାଡ଼କୁ ପଠାଇଦେବେ । କାଲି ପୂର୍ଣ୍ଣିମା । ଏଥର ପାଲି ପଡ଼ିଛି ଆମ ରଜାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଝିଅର । ଏଇ ଝିଅଟି ଛଡ଼ା ରଜାଙ୍କର ଆଉ ପିଲାପିଲି ନାହାନ୍ତି । ଝିଅଟି ଯେପରି ସୁନ୍ଦରୀ ସେହିପରି ଶାନ୍ତ, ନମ୍ର ଆଉ ଦୟାବତୀ । ରାଜ୍ୟସାରା ଲୋକେ ତାକୁ ବଡ଼ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । ତେଣୁ କାଲି ରଜାଝିଅ ରାକ୍ଷସ ପେଟକୁ ଯିବ ଜାଣି ସମସ୍ତେ ମନଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ।”

ଏରିକ୍ ପଚାରିଲା—“ରଜା ଏଇ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିବା ଲାଗି ବାହାରୁ ଲୋକ ମଗାଉ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ?” ଚଟି-ମାଲିକ କହିଲା—“ରଜା ତ ଘୋଷଣା କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିପାରିବ, ତାକୁ ନିଜ ଝିଅ ସଙ୍ଗରେ ବିଭା କରାଇ ଏ ଦେଶର ରଜା କରିଦେବେ । ତାଙ୍କର ଏଇ ଘୋଷଣା ଶୁଣି କେତେ ବୀରପୁରୁଷ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିବା ଲାଗି ଆସିଥିଲେ; ମାତ୍ର ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ସେଇମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ରାକ୍ଷସ ପେଟରେ ପଶିଲେ ।”

ପରଦିନ ସକାଳୁ ଏରିକ୍ ରଜାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ଭେଟି କହିଲା—“ମହାରାଜ, ମୁଁ ଆଉ ମୋର ଜନ୍ମମାନେ ରାକ୍ଷସକୁ

ମାରି ରାଜକୁମାରୀକୁ ରକ୍ଷା କରିବୁ ।” ଏକଥା ଶୁଣି ରଜା ବଡ଼ ଖୁସୀ ହେଇ କହିଲେ—“ମୋର ତ ପିଲାପିଲି କହିଲେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଝିଅ । ତୁମେ ଯଦି ସତରେ ରାକ୍ଷସଟାକୁ ମାରିପାରିବ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋ ଝିଅ ସଙ୍ଗେ ବିଭା ଦେଇ ଏ ରାଜ୍ୟର ରାଜା କରିଦେବି ।”

ରଜାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଏରିକ୍ ନିଜ ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ରାକ୍ଷସ ରହୁଥିବା ସେଇ ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା । ଠିକ୍ ସଞ୍ଜ ପୂର୍ବରୁ ରଜାଝିଅଙ୍କୁ ଧରି ଶହ ଶହ ଲୋକ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଫେରିଗଲେ । ସେମାନେ ଚାଲିଯିବାର ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ପରି ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ କରୁ କରୁ ରାକ୍ଷସଟା ଗୋଟାଏ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲା । କି ପ୍ରକାଶ ସେ ରାକ୍ଷସଟା ! ତାଳଗଛ ପରି ଉଚ୍ଚ, ତା'ର ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋଟାଏ କୁଅର ଫନ୍ଦ ପରି ବଡ଼, ତା'ର ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ାକ ଠିକ୍ ମୂଳା ପରି । ସେଇ ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ରଜାଝିଅ ତ ଭୟରେ ଅଜ୍ଞାନ ହେଇଗଲେ ।

ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଏରିକ୍ ତା'ର ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ରାକ୍ଷସ ପାଖକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ପ୍ରଥମେ ତା'ର ଜନ୍ମମାନେ ଚାରିପଟୁ ରାକ୍ଷସକୁ ଆକ୍ରମଣ କରି କାମୁଡ଼ି ରାମୁଡ଼ି ଦବାରୁ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ସକାଶେ ଏଣେତେଣେ ଧାଉଁଥିବା ସମୟରେ ଏରିକ୍ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଶର ବିନ୍ଧି ତାକୁ ପ୍ରାଣରେ ମାରି ପକାଇଲା । ତା'ପରେ ତା'ର ପ୍ରକାଶ ପାଟିଟା ମେଲାଇ ତା'ର ଗଜେ ଲମ୍ବ ଜିଭଟା କାଟି ଆଣି ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଲା ।

ତା'ପରେ ଏରିକ୍ ରଜାଝିଅଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଏରିକ୍‌ର କୌଶଳ ଓ ବୀରତ୍ବ ଆଉ ତା'ର ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖି ରାଜକନ୍ୟା ଏକାବେଳେକେ ମୁଗ୍ଧ ହେଇଗଲେ ଏବଂ ତାକୁ ବିଭା ହେବେ ବୋଲି ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରି ପକାଇଲେ । ଏରିକ୍ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଖୁବ୍ ଉଦ୍ର ଭାବରେ ତାକୁ ରାକ୍ଷସ ମରିବା କଥା ଜଣାଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇପଡ଼ିବା ଲାଗି କହିଲା । ତା'ପରେ ସେ ନିଜେ ତା'ର ଜନ୍ମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଆସି ରାତିସାରା ସେମାନଙ୍କୁ ପାଳି କରି ଜଗିବା ଲାଗି କହି ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ଏଣେ କ'ଣ ହେଇଛି, ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେ ରାଜ୍ୟର ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପୁଅ ବି ଥିଲା । ସେ ପିଲାଟା ଯେପରି ଲୋଭୀ ସେହିପରି ଦୁଷ୍ଟ । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଫେରି ଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗଛ ଉପରେ ଚଢ଼ି, ପତ୍ର ଆଡୁଆଳରେ ଲୁଚିରହି, କ'ଣ ଘଟୁଛି ତାହା ଦେଖୁଥିଲା । ଏରିକ୍ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରି ଶୋଇପଡ଼ିବା ପରେ ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟାଏ ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି ପଶିଲା । ଏରିକ୍‌କୁ ପ୍ରାଣରେ ମାରିଦେଇ ସେ ଆଗେ ରଜାଝିଅଙ୍କୁ ବିଭା ହେବାଲାଗି ମନ କଲା ।

ଏରିକ୍ ଶୋଇପଡ଼ିବା ପରେ ସିଂହ କିଛି ସମୟ ଜଗି ରହିଲା । ତା'ପରେ ଭାଲୁକୁ ଜଗିବାର ଦାୟିତ୍ବ ଦେଇ ସେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ଜଗୁ ଜଗୁ ଭାଲୁର ଆଖିକୁ ନିଦ ମାଡ଼ିଆସିଲା । କାହାକୁ ଆଉ ନ ଡାକି ଭାଲୁ ନିଦ୍ରାରେ ନିଦରେ ଶୋଇଗଲା । ଏଇ ସୁଯୋଗରେ ମନ୍ତ୍ରାୟୁଅ ଗଛରୁ ଓହ୍ଲାଇଆସି ଏରିକ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ, ନିଜ ଖଣ୍ଡାର ଏକାଟୋଟରେ ତା ଗଣ୍ଡିରୁ ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ଅଲଗା କରିଦେଲା । ତା'ପରେ ରଜାଝିଅକୁ ଯାଇ କହିଲା—“ଏଇ

ଟୋକା ରାକ୍ଷସଟାକୁ ମାରିଚି ଆଉ ମୁଁ ତାକୁ ହାଣି ଦେଇଚି, ଏକଥା ତୁମେ କାହା ଆଗରେ କହିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଶପଥ

କର; ନ ହେଲେ ମୁଁ ଏଇଠି ତୁମକୁ ଦି'ଗଡ଼ କରିଦେବି । ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ରଜାଝିଅ ତା କଥାରେ ରାଜି ହବାରୁ, ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ରଜାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି କହିଲା—“ମହାରାଜ, ସେଇ ଗୋଟାଟା ଗୋଟାଏ ଠକ । ମୁଁ ଖୁବ୍ ଚେଷ୍ଟା କରି ରାକ୍ଷସଟାକୁ ମାରିପକାଇ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଛି ।” ରଜା ଏ କଥାରେ ବଡ଼ ଖୁସୀ ହେଇ ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅ ସାଙ୍ଗରେ ନିଜ ଝିଅକୁ ବିଭା କରାଇବା ଲାଗି ଆଦେଶ ଦେଲେ । ରଜାଝିଅ ତ ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅକୁ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ କରୁ ନ ଥିଲେ । ମାତ୍ର ସେ ତା ଆଗରେ ଶପଥ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ସବୁକଥା ଫିଟାଇ ନ ପାରି କେବଳ କହିଲେ—“ମୋର ଗୋଟାଏ ବ୍ରତ ଅଛି । ବର୍ଷକ ପରେ ସେ ବ୍ରତ ସରିଲେ ମୁଁ ବିଭା ହେବି ।” ବାଧ୍ୟହେଇ ରଜା ବିଭାଘର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ବର୍ଷକ ସକାଶେ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦେଲେ ।

ଏପଟେ ଏରିକ୍ଟର ଜନ୍ମମାନେ ସକାଳୁ ଉଠି ନିଜ ଖାମିୟର ଦଶା ଦେଖି ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇପଡ଼ିଲେ । ସିଂହ ଭାଲୁକୁ କହିଲା—“ତୋ ଯୋଗୁଁ ଏପରି ହେଇଛି । ମୁଁ ତତେ ଖାଇବି ।” ଭାଲୁ ହେଟାକୁ କହିଲା—“ତୋର ଦୋଷ, ମୁଁ ତତେ ମାରିଦେବି ।” ହେଟା ବିଲୁଆକୁ କହିଲା—“ତୋ ଲାଗି ଏସବୁ ଘଟିଲା । ତତେ ମୁଁ ଚିରିଦେବି ।” ବିଲୁଆ ଠେକୁଆକୁ କହିଲା—“ତୁ କାହିଁକି ନ ଜଗିଲୁ । ତତେ ମୁଁ ଆଜି ଗିଳି ପକାଇବି ।” ବିଚରା ଠେକୁଆ ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ କହିଲା—“ମତେ ମାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର ଲତା ଆଣିଦେବି । ଗଣ୍ଡି ସାଙ୍ଗରେ ମୁଣ୍ଡଟା ଯୋଖି ସେଇ ଲତାର ରସ ବୋଲିଦେଲେ ଆମ ଖାମିୟ ପୁଣି ବଞ୍ଚିବେ ।” ଏକଥା କହି ସେ ବଣ ଭିତରକୁ ଧାଇଁ ଯାଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଗୋଟାଏ ଲତା ଆଣି ଦେଲା । ସେଠୁ

ଜନ୍ମମାନେ ଏରିକ୍‌ର ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ଗଣ୍ଡି ସାଙ୍ଗରେ ଯୋଡ଼ି ସେଇ ଲତାର ରସ ବୋଲିଦେବାକ୍ଷଣି ସେ ଧଡ଼ପଡ଼ ହେଇ ଉଠି ବସିଲା । ତା'ପରେ ଜନ୍ମମାନଙ୍କଠୁଁ ସବୁକଥା ଶୁଣି ବିଚାରିଲା ଯେ, ରଜାଝିଅ ତାକୁ ନାପସନ୍ଦ କରି ଏସବୁ ଘଟାଇଛି । ଏହିପରି ଭାବି ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ସେ ପୁଣି ବିଦେଶ ବୁଲି ବାହାରିଲା ।

ଏଣେତେଣେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଠିକ୍ ବର୍ଷକ ପରେ ଏରିକ୍ ଆସି ପୁଣି ସେଇ ସହରରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ପହଞ୍ଚି ସେ ଦେଖିଲା ଯେ, ସହରସାରା ସାଜସଜ୍ଜା, ନାଚଗୀତ ଲାଗିଛି । କାରଣ ପଚାରିବାରୁ ସେ ରହୁଥିବା ଚଟିଘର ମାଲିକ କହିଲା—“ଗୋଟାଏ ଭୟଙ୍କର ରାକ୍ଷସ ଏ ରାଜ୍ୟରେ ବଡ଼ ଉପାତ ହେଉଥିଲା । ରଜା କହିଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ ସେଇ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିଦେବ, ତା ସାଙ୍ଗରେ ନିଜ ଝିଅକୁ ବିଭା କରାଇବେ । ଏକଥା ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପୁଅ ବର୍ଷକ ତଳେ ରାକ୍ଷସଟାକୁ ମାରି ପକାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ରଜାଝିଅଙ୍କର ଗୋଟାଏ ବ୍ରତ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ବର୍ଷକ ସକାଶେ ବାହାଘର ବନ୍ଦ ଥିଲା । କାଲି ବର୍ଷଟା ପୂରିଯିବ ଆଉ ରଜାଝିଅଙ୍କର ବାହାଘର ହେବ । ତାରି ସକାଶେ ଏସବୁ ନାଚଗୀତ ହେଉଛି ।”

ତା କଥା ଶୁଣି ଏରିକ୍ ପ୍ରକୃତ କଥା ବୁଝିପାରିଲା । ମାତ୍ର ରଜାଝିଅକୁ ନ ଜଣାଇ ସେ କିଛି କରିବା ଠିକ୍ ହବ ନାହିଁ ବିଚାରି ସେ ନିଜ ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ କହିଲା—“ତୁମେମାନେ ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ପଶି ରଜାଝିଅଙ୍କୁ କହିବ ଯେ, ମୁଁ ଏଠି ରହିଛି ।” ତା କଥା ମାନି ପାଞ୍ଚଟାଯାକ ଜନ୍ମ ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ପଶି ସିଧା ରଜାଝିଅଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ହାଜର । ରଜାଝିଅ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ଆଉ ଏରିକ୍ ବନ୍ଧୁ ରହିଛି ଜାଣି ବଡ଼ ଖୁସୀ ହେଲେ ।

ହଠାତ୍ ଗୁଡ଼ାଏ ଜନ୍ତୁ ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ପଶି ନିଜ ଝିଅକୁ ଘେରିଯାଇଛନ୍ତି ଶୁଣି ରଜା ଧାଇଁଆସି ଝିଅକୁ ପଚାରିଲେ—“ଆଲୋ ମା, ଏ କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା !” ରଜାଝିଅ କହିଲା—“ବାପା, ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଇ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ମାଲିକ ସହରର ଚଟିଘରେ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଶୀଘ୍ର ଲୋକ ପଠାଇ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଦରବାରକୁ ଡକାଇ ଆଣ ।” କାବା ହେଇ ଝିଅର କଥା ଅନୁସାରେ ରଜା ଲୋକବାକ ପଠାଇ ଏରିକକୁ ନିଜ ଦରବାରକୁ ଡକାଇ ଆଣିଲେ ।

ଏରିକ୍କୁ ଦେଖିବା ସକାଶେ ଦରବାରରେ ନାହିଁ ନ ଥିବା ଭିଡ଼ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମନାରେ ଛିଡ଼ାହେଇ ଏରିକ୍ କହିଲା—“ମହାରାଜ ! ମୁଁ ଆଉ ମୋର ଜନ୍ମମାନେ ମିଶି ସେଇ ରାକ୍ଷସଟାକୁ ମାରିଥିଲୁ ।” କାବା ହେଇ ରଜା ନିଜ ଝିଅଆଡ଼େ ଚାହିଁବାରୁ ରାଜକନ୍ୟା କହିଲେ—“ହଁ ବାପା, ସେ ସତ କହୁଛନ୍ତି ।” ରଜା ପଚାରିଲେ—“ତା ହେଲେ ତୁ ଆଜିଯାଏ ଏକଥା ନ କହିଥିଲୁ କାହିଁକି ?” ସେଠୁ ରଜାଝିଅ ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅର କାଣ୍ଡ ପଦାରେ ପକାଇଦେଲା । ସେଇ ଭିଡ଼ ଭିତରେ ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅ ବି ଥିଲା । ସେ ତରବର ହେଇ ପାଟି କଲା—“ଏ ଲୋକଟା ମିଛ କହୁଛି । ସେ ଯେ ରାକ୍ଷସକୁ ମାରିଛି ତାର ପ୍ରମାଣ କାହିଁ ?” ତା କଥା ଶୁଣି ଏରିକ୍ ନିଜ ମୁଣିରୁ ରାକ୍ଷସର ଜିଉଟା କାଢ଼ି ଦେଖାଇଲା । ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କ ମୁର୍ଦ୍ଦାର ସହଜରେ ସଡ଼େ ନାହିଁ । ତେଣୁ ରଜା ନିଜେ ଲୋକବାକ ଧରି ସେଇ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ପହଞ୍ଚି ରାକ୍ଷସର ପାଟି ମେଲା କରାଇ ଦେଖିଲେ ଯେ ସତକୁସତ ତା’ର ଜିଉ କଟା ହୋଇଛି ଏବଂ ଏରିକ୍ ରଖିଥିବା ଜିଉଟା ତା ପାଟିରେ ଠିକ୍ ଖାପ ଖାଇ ଯାଉଛି । ସବୁକଥା ବୁଝି ସେ ମନ୍ତ୍ରୀପୁଅକୁ ନିଜ ରାଜ୍ୟରୁ ତଡ଼ିଦେଲେ । ଆଉ ଏରିକ୍ ସଙ୍ଗେ ନିଜ ଝିଅର ବିଭା ଦେଇ ତାକୁ ରାଜ୍ୟର ରଜା କରିଦେଲେ ।

ରଜା ହବା ପରେ ଏରିକ୍ କିଛିଦିନ ଖୁବ୍ ସୁଖରେ ରହିଲା । ମାତ୍ର ତା’ର ଶିକାର ଲାଗି ଝୁଙ୍କ ଟିକେହେଲେ କମିଲା ନାହିଁ । ଦୁଇମାସ ପରେ ଦିନେ କେଜଜଣ ସାଙ୍ଗକୁ ଧରି ସେ ଶିକାର କରିବା ଲାଗି ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ରାଜଧାନୀଠୁଁ ଅନେକ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ଘୋର ବଣ । ସେଇ ବଣ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଏରିକ୍ ଦେଖିଲା ଗୋଟାଏ ଧଳା ସୁନ୍ଦର ହରିଣ । ଏରିକ୍କୁ ଦେଖିବା

ମାତ୍ରେ ହରିଶଚା ବଣ ଭିତରକୁ ପଳାଇଲା । ବଣ ଭିତରଟା ଏପରି ନିୟନ୍ତ୍ର ଯେ ତା ଭିତରେ ଏକାଠି ବେଶି ଲୋକ ଯିବା କଷ୍ଟ । ସେଠୁ ଏରିକ୍ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବଣମୁଣ୍ଡରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି କହି ନିଜର ଜନ୍ମ ପାଞ୍ଚଟିକୁ ଧରି ବଣ ଭିତରେ ପଶିଲା ।

ବଣ ଭିତରେ ହରିଶଚାକୁ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସଞ୍ଜ ହେଇଗଲା । ଅନ୍ଧାରରେ ଏରିକ୍ ଆଉ ତା'ର ଜନ୍ମମାନେ ଫେରିବା ବାଟ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିବାରୁ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗଛତଳେ ବସି ନିଆଁକୁଣ୍ଡଟାଏ ଜାଳି ରାତି କଟାଇବା ଲାଗି ସ୍ଥିର କଲେ । ସେମାନେ ନିଆଁ ପାଖରେ ବସିବେଳେ, ଏପରି ସମୟରେ ଗଛ ଉପରୁ ଶୁଭିଲା—“ଓହୋ, ବଡ଼ ଶୀତ ! ମତେ ତୁମେ ନିଆଁ ପାଖରେ ଟିକେ ବସାଇବ ?”

ଏରିକ୍ ଉପରକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା—ଗଛ ତାଳରେ ଗୋଟିଏ ବୁଢ଼ା ବସି ଏକଥା କହୁଛି । ଏରିକ୍ କହିଲା—“ଶୀତ ହେଉଛି ତ ଏଠିକି ଆସୁନ କାହିଁକି ?” ବୁଢ଼ା ଜବାବ ଦେଲା—“ତୁମ ଜନ୍ମଗୁଡ଼ାକ ଦେଖୁ ମତେ ବଡ଼ ଡର ଲାଗୁଛି । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ତାଳ ଦଉଛି, ଏଇ ତାଳଟା ସେମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଛୁଆଇଁଦେଲେ ସେମାନେ ମତେ କାମୁଡ଼ିବେ ନାହିଁ ।” ଏହା କହି ସେ ସେଇ ଗଛରୁ ଗୋଟାଏ ତାଳ ଭାଙ୍ଗି ଏରିକ୍ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା । ସରଳ ବିଶ୍ୱାସରେ ଏରିକ୍ ସେଇ ତାଳଟା ଜନ୍ମମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଛୁଆଇଁଦବା ମାତ୍ରେ ପାଞ୍ଚଟାଯାକ ଜନ୍ମ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ପଥର ପାଲଟିଗଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବୁଢ଼ା ଗଛରୁ କୁଦିପଡ଼ି ଆଉଖଣ୍ଡେ ତାଳ ଛୁଆଇଁଦବାରୁ ଏରିକ୍ ବି ଖଣ୍ଡେ ପଥର ପାଲଟିଗଲା । ବଣମୁଣ୍ଡରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିବା ଲୋକେ ରାତିସାରା ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଶେଷକୁ ସକାଳ ହବାରୁ ରାଜପ୍ରାସାଦକୁ ଫେରିଯାଇ ରଜାଝିଅକୁ ସବୁକଥା ଜଣାଇଲେ ।

ସେଇ ଛକ ଉପରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ନାନା ଦେଶ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ହ୍ୟାରି ଜଣେ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଗୁଣିଆକୁ ଭେଟିଲା । ଗୁଣିଆଟି ହ୍ୟାରିକୁ ନିଜ ପୁଅ ପରି ସ୍ନେହ କରି ତାକୁ ବର୍ଷେ କାଳ ପାଖରେ ରଖି ସବୁପ୍ରକାର ଗୁଣିବିଦ୍ୟା ଶିଖାଇଲା । ତା’ପରେ ଗୁଣିଆଠୁଁ ବିଦାୟ ନେଇ ହ୍ୟାରି ଚାଲିଲା ତା ଭାଇର ସନ୍ଧାନ କରିବା ଲାଗି । ବୁଲି ବୁଲି ସେଇ ଛକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା ଯେ, କୁହୁକ ଛୁରୀର ଗୋଟାଏ ପଟରେ କଲଙ୍କି ଲାଗି ଯାଇଛି । ଏକଥା ଦେଖି ସେ ଜାଣିଲା ଯେ ଏରିକ୍ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି । ଏଣୁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ଏରିକ୍‌କୁ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସେ ଦିନେ ଏରିକ୍‌କୁ ରଜା ହୋଇଥିବା ଦେଶର ରାଜଧାନୀରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରି ଜାଆଁଲା ଭାଇ— ଅବିକଳ ଏକା ପରି ଦେଖିବାକୁ । ପୁଣି ଦୁହେଁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଏକାପ୍ରକାର ପାଞ୍ଚଟା

ଜନ୍ମ । ତେଣୁ ହ୍ୟାରି ସେଇ ସହରରେ ପଶିବା ମାତ୍ରେ ଲୋକମାନେ ତାକୁ ଦେଖୁ ଖୁସୀରେ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ—“ଆମ ରଜା ଫେରି ଆସିଲେଣି !! ଆମ ରଜା ଫେରି ଆସିଲେଣି !” ସେମାନଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି ରଜାଝିଅ ବି ଡରଡର ହେଇ ରାଜପ୍ରାସାଦରୁ ବାହାରି ତା ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ—“ଏତେଦିନଯାଏ କୁଆଡ଼େ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ? ଆମେ କେତେ ଚିନ୍ତା କଲୁ !”

ଏସବୁ କଥା ଶୁଣି ହ୍ୟାରି ବୁଝିଲା ଯେ ସେମାନେ ତାକୁ ଏରିକ୍ ବୋଲି ଭାବିଚନ୍ତି; ମାତ୍ର ମୁହଁରେ ସେକଥା ନ ଜଣାଇ ସେ ଭିତରେ ଭିତରେ ଏରିକ୍‌ର ସନ୍ଧାନ ନବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶେଷକୁ ସେ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ ଏରିକ୍ ବଣରେ ଶିକାର ଲାଗି ପଶି ଆଉ ବାହାରି ଆସି ନାହିଁ । ଏକଥା ଜାଣି ଏରିକ୍‌କୁ ଖୋଜିବା ଲାଗି ସେ ନିଜ ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ସେଇ ବଣଆଡ଼େ ଚାଲିଲା ।

ବଣ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଏରିକ୍ ପରି ହ୍ୟାରି ବି ଗୋଟାଏ ଧଳା ହରିଣ ଦେଖିଲା । ତାକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହରିଣଟା ବଣ ଭିତରେ ପଶିଗଲା । ହ୍ୟାରି ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ତା ପଛରେ ଧାଇଁଲା । କ୍ରମେ ସଞ୍ଜ ହେଇଗଲା । ଏରିକ୍ ଯେଉଁ ଗଛ ତଳେ ବସିଥିଲା, ଠିକ୍ ସେଇ ଗଛ ତଳେ ବସି ହ୍ୟାରି ନିଜ ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ନିଆଁ ପୋଉଁଛି, ଏପରି ସମୟରେ ଗଛ ଉପରୁ ସେଇ ବୁଢ଼ୀର ଡାକ ଶୁଣି ତାକୁ ଅନାଇଦବା ମାତ୍ରେ ହ୍ୟାରି ଜାଣିପାରିଲା ଯେ, ସେ ଗୋଟାଏ ଡାହାଣୀ । ସେ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ସେଇ ଡାହାଣୀ ଯୋଗୁ ଏରିକ୍ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି । ସେଠୁ କେତେଗୁଡ଼ାଏ କାଠ ଆଣି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ନିଆଁ ଜାଳି ଡାହାଣୀ ଉପରକୁ ସେଇ ନିଆଁହୁଳା ପିଜିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରାଣବିକଳରେ ଡାହାଣୀ ଡାକ ପକାଇଲା—“ମତେ ମାର ନାହିଁ,

ତୁମେ ଯାହା କହିବ ମୁଁ କରିବି ।” ହ୍ୟାରି କହିଲା—“ଶାନ୍ତ ମୋର ଭାଇ ଆଉ ତା’ର ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇଦେ, ନ ହେଲେ ତତେ ଆଜି ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ମାରିଦେବି ।” ସେଠୁ ଡାହାଣୀ ସେଇ ଗଛରୁ ଗୋଟାଏ ଡାଳ ଭାଙ୍ଗି ଗଛମୂଳରେ ଥିବା ପଥରଗୁଡ଼ାକ ଉପରେ ପକାଇବା ମାତ୍ରେ ଏରିକ୍ ଓ ତା’ର ଜନ୍ମମାନେ ନିଦରୁ ଉଠିବା ପରି ଉଠି ବସିଲେ । ବହୁ ଦିନ ପରେ ଦୁଇ ଭାଇକର ଭେଟ । ଦୁହେଁ ବଡ଼ ସ୍ନେହରେ ଦୁହେଁକୁ କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଉଥିବା

ସମୟରେ ତାହାଣୀ ବୁଢ଼ୀ କେଉଁଆଡ଼େ ଖସି ପଳାଇଗଲା । ତା'ପରେ ଦୁଇ ଭାଇ ନିଜ ନିଜ ଜନ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧରି ରାଜଧାନୀ ଆଡ଼େ ଚାଲିଲେ ।

ରାଜଧାନୀରେ ପହଞ୍ଚିବାରୁ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଦେଖି ସହରର ଲୋକେ ଏପରିକି ରଜାଝିଅ ବି କାବା । ଦୁହେଁ ତ ଅବିକଳ ଏକା ପରି ଦେଖିବାକୁ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେଉଁ ଜଣକ ଏରିକ୍ ସେକଥା କେହି ଚିହ୍ନିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେଠୁ ଏରିକ୍ ଆଗକୁ ଆସି ସବୁକଥା ଫିଟାଇ କହି ହ୍ୟାରିକୁ ଚିହ୍ନାଇଦେବାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ଏପରି ସ୍ନେହ ଦେଖି ବୁଢ଼ୀ ରଜା ବଡ଼ ଖୁସୀ ହୋଇ ନିଜ ସାନଭାଇର ଝିଅ ସାଙ୍ଗରେ ହ୍ୟାରିକୁ ବିଭା କରାଇଦେଲେ । ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟକୁ ଅଧା କରି ଦେଲେ । ଅଧକରେ ଏରିକ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅଧକରେ ହ୍ୟାରି ଶାନ୍ତିରେ ରାଜତ୍ବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆଉ ସେଇ ଯେଉଁ ବଣରେ ତାହାଣୀ ବୁଢ଼ୀ ଥାଇ ଶିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲାଇ ଆଣି ପଥର କରି ଦେଉଥିଲା, ଏରିକ୍ ଆଉ ହ୍ୟାରି ଲୋକ ଲଗାଇ ସେଇ ବଣଟାକୁ ସଫା କରି ସେଠି ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ସହର ବସାଇ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ଯେଉଁ ଶିକାରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପୁଅ ପରି ପାଳିଥିଲା, ଲୋକବାକ ପଠାଇ ତାକୁ ତା କୁଡ଼ିଆରୁ ନେଇ ଆସି ସେଇ ନୂଆ ସହରରେ ଗୋଟାଏ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର କୋଠାଘରେ ତାକୁ ଖୁବ୍ ସୁଖରେ ରଖିଲେ ।